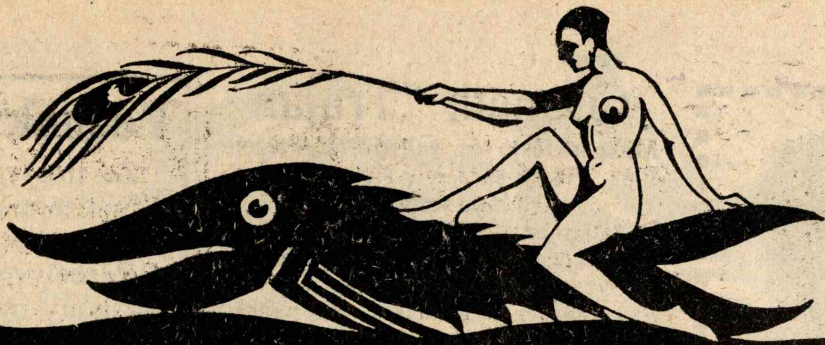

KAVIAR

KULTURÁ • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

**A modern női testkultúra
– Napfürdő Szovátán**

Buttyán Vilus lapunk részére készült eredeti felvétele

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szent-györgy-tér. (Bejárat Lonovich-u)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr. 33

Gyémánt Gáspár

paplanos és kárpitós, Gyárváros Tigris utca 7
Vállal minden a szakmába vágó munkákat — — 41

Ha szép akar lenni, használjon
Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

„Tríes” cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Joszt József

uri és női cipész. Timișoara 11. kerület
Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után
pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintézt.

Granatir Traján

Műkalmefestő és vegytisztítóintézete
Fiók: Timișoara III. Hunyadi ut 6.
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő herceg ucca 12. a Várady plissé és gouvéré intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák festését és vegytisztítását. 7

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, chemiai vegytisztító intézet, különlegesség ágytoll tisztításban (régí toll felrísítése).

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órás és ékszerésznel
Timișoara IV. Str. Iancu Văcarescu 25
(Bengasse)

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és széplővizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfoltot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tárb-
ban Timișoara. Mehala
(villamosmegálló.)

Pollák Hermann

Kárpitós és paplankészítő
Timișoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Sezlongok,
speciális Bőrbutorok
készítése és javítása
szólid árak mellett! 28-7

Vésnöki munkák:

Zászlószegek
Sportérmek
Egyesületi jelvények,
Rézbélyegzők
Z o m á n t á b l á k (27-36)
Rézajótabla

Legolcsóbban és szűlnék
Ékszerésznek külön árjegyzék
Atelier de Gravura, Timișoara I.
Piața Sf. Gheorge No 4.

Kovinka Somborac, Timișoara

IV. Uri ucca 4. sz.

Mindennemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

A RÓKA

A legjobb képes heti élc-
lap. Ára 10 Lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

„IRIS”

Parfüméria, Timișoara, II. Három kir. u. 13

Parfümök, kölnivizek, szappanok,
puderek és mindennemű kos-
metikai cikkek a legna-
gyobb választékban,
olcsó, versenyképes
árakon kaphatók.

TEGYEN EGY PRÓBAREN. ELÉST

Tulajdonos:

Reismann Sándor

Ön is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
káv **Mann** cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., Andrási ut 12.

„PERFECT” Institut artistic de gravuri, ștambilii și reliefe

Vésnöki, bélyegző-intézet és dombormű-nyomda

Sucursala:
Fiók:

Timișoara, Str. Sf. George. Cetatea.

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 930 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márká
Olaszországban „ 40 lira

Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Bütykán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Tul az ölelésen

— Eredeti kézirat —

A grófnőt, amikor özvegyen maradt, természetesen azonnal megrohanták régi udvarlói. Régi udvarlói — még színésznő korából. Mert a szép Liát egyenesen a színpadról vezette be a grófi palotába az öreg gróf, aki most elment, szépen, csendesen, simán, talán azért, mert rájött ő is arra, ilyen gyönyörű, fiatal nő mellé igazán nem találó, a vénhedt, ősz fiu.

Komornája egész nap jelentgette a sok látogatót, de Lia megközelíthetetlen maradt. Unottan hallgatta végig a jelentéseket és a vége mindig egy elutasító kézmozdulat lett.

— Nem kell... nem fogadom...

Gyűrűztek, kavargtak körülötte a szerelmek, ajánlatok, vágyak, kívánságok, de ő mozdulatlan maradt és közbömbös.

Egy nap azután azzal lépett be a komorna, hogy monsieur Vladimir óhajt vele beszélni.

Lia gondolkozott egy pillanatig, azután kiadta a parancsot:

— Mondd meg neki, holnap délutánra várom...

Mit akar ő ettől a bódítóan szép orosztól, mit akar ez tőle, azt igazán nem tudta, de érezte, van közük egymáshoz. Monsieur Vladimir lovagolni tanította őt, még amikor grófnő lett... és egy alkalommal, amikor leemelte őt a lóról ez a hatalmas, igazi férfi — véletlenül-e vagy akarattal: egészen magához szorította. És ez a szorítás, ez az ölelés azóta égeti, azóta lázba hozza és ezerszer és ezerszer rajtakapta magát a kéjes gondolaton: mi is lehet azon az ölelésen túl...?

Akkor elhessegette magától azokat a gondolatokat, nem, az öreg gróftól nem akarta megcsalni... de ma... azt teheti magával, amit akar...

Lázasan, türelmetlenül várta a másnapot.

Feketében fogadta, de a ruha feketeségét egy ibolyacsokor mosolygó lilasága törte meg... gyászol, de azért már nyílnak a virágok is.

Mint régi ismerősét mosolyogva köszöntötte.

Az mélyen meghajolt és

megcsókolta a kezét, hosszasan.

Lia megremegett. Az orosz ajka forró volt, mint egy végtelen orosz pusztán átszáguldó szilaj troika-vágatás.

— Köszönöm méltóságodnak, hogy fogadott... — folytatta a férfi — hisz tudom, keveseknek engedtetik ez meg.

— Honnan tudja?

— Ilyen káprázatos szépség körül, mint amilyen Ön, nem maradhat semmi sem titokban...

— Pedig most csendesen, visszavonultan kell élnem...

A férfi élesen az arcába nézett és azután mintegy lenyűgözőleg, parancsolólag beszélt:

— Nem... kegyednek most kell csak elkezdenie élni, élvezni, megtudni mi az igazi élet, a gondtalanság, a gazdagság, az igazi szerelem...

Lia megremegett. A szavakban, bár egyszerűen voltak elmondva, olyan ősforróság izzott, hogy minden idege bizseregni kezdett, a férfi közelsége megmozgatta vérét és érezte, a szavakon túl másnak is kell következnie...

Két alacsony fotellben ültek egymással szemben és hallgattak. A csend olyan nehéz, anyagszerű volt, hogy szinte elmerültek benne.

— Nem értem... — mondta halkán, szakadozottan a nő, pedig jól értette, de nem tudta hirtelen mit feleljen, hogy feleljen.

— Legyen az enyém... sugta halkán a férfi és büszke alakja mintha kiegyensúlyozott volna, szemeiben megborrongató, alvó fények támadtak föl.

— Hogy képzeled ezt... — és Lia arcát pirosság öntötte el a haragtól, dühtől, hogy a férfi ilyen gyorsan, keresetlenül meri ezt neki szemébe mondani... pedig igaz, hisz erre várt... de...

Fejét kissé hátrahajtotta, ajka szétnyílt és érzéki fehérséggel villogott ki foga.

Vannak pillanatok, amikor nem kell magyarázat, amikor két test villamossága szikrába robban és természetessé válik egy pillanat alatt az, ami különben érthetetlen, megfoghatatlan.

Vladimir, a valamikor mágus, de ma inkább kalandor, fölényes nyugalommal tudott bánni a nőkkel s megérezte, itt van, megérkezett ez a pillanat.

Mi történhetik vele?

Kiutasítják. Veszteni nem veszti. S ha sikerül? Gazdagság, jólét és ez a nő, ez a gyönyörű, csodaszép nő, akinek, már megmozdult a vére, akiből kábító bujaság árad ki, akit birni fog...

Nem habozott egy pillanattig sem. Elkapta a hátrahajlitott fejet, föléje hajolt és vadul, elhatározott szenvedélyességgel csókolta meg. Vas-karokkal, igazi férfikarral szorította magához az asszonyt, aki meg sem vonaglott, nem is ellenkezett, hanem gond-

talán odaadással simult az erős karokba.

S a férfi érezte, hogy a nő puha ajka alig mozduló szorítással viszonzozza a csókot.

Magában fölujjongott: megnyerte a csatát...!

— De... De... — sugta könnyes szemekkel Lia, mikor kiszabadult a férfi karjaiból.

De az csak egy pillanatra bocsátotta el, hogy éppen lélekzetet vehessen, azután újabb, vad rohammal szorította magához, szenvedélye-

sebben és követelődzőbben. Már a derekát fogta, már egész testtel szorította magához, már térdét furta a térdei közé és keze lassan kigombolta pongyolája kapcsait.

Lia sikongva segített magát lemezteleníteni, büszkén, alázatosan hagyta a férfit, hogy játékos kezekkel kéjelegjen gömbölyü mellén, lehetetlen finom bőrén és lázas lihegéssel eveztek át túl az ölelésen, a kéjek, vonaglakok, harapások felé...

Pék Dezső

Tadmor királynője

— ALFRED RÜGER —

— Nárcisus eredeti fordításai —

Nem akart mást, csak szeretni, csak lázongó, vad vérét lecsillapítani. Csak a kinosan hánykolódó, lázas éjszakáknak akart véget vetni. Más, mindene megvolt, ünnepektől, Tadmorban ő volt a legszebb nő, ő, Zenobia, Tadmor büszke királynője. Termeiben, melyeknek falai fehér alabástromból voltak, fel volt halmozva kelet minden kincse; Perzsia kincseit érő kelmei, Tiron biborszövegei, Szidon csodás kék kárpitja, Phönícia és Ofir minden aranya és ezüstje. Levegője bódult volt az ambra csodás illatától. És a pompa és kincs közepette, Zenobia szenvedett. Éjszaka, mikor a hold ezüstös sugara vékony csikban belopózott hálótermébe, látta Zenobiát kinlódva forogni habselyem ágyn. Tökéletes szép teste nem tűrte a lepelt és meztelenül vonaglott a férfivágyásban. Teste körül rezgett az éther a kisugárzó hőtől. A hátán feküdt és mellei talán szebbek és gömbölyűebbek voltak Páris királyi almáinál, középen a hosszukás rózsaszín udvaru bimbókkal. Márványhasa megreszketett, két combja széjjel volt vetve, a gyönyörvölgy kitérve várta a nyilas Ámort. Azonban Zenobia csupán női szolgálókkal volt körülvéve és nem volt aki kinjában enyhítsen.

*

Élesen bugtak fel a harsonák Tadmor kapujánál, ahová kivonult Zenobia fényes kíséretével fogadni a római Sasokat, a vendégségbe jövő Aurelianus császárt. Keményen ült Zenobia fehér ménjén, mögötte mindjárt első vezére, Danatus, egy fiatal, villogó szemű férfi, ki vágyakozva legeltette szemét Zenobia nagyszerű alakján.

A ceremóniák után Zenobia vendégül látta Aurelianus palotájában. A bőséges lakoma után mikor már pezsgésbe jött a vér és csillogtak a szemek, Aurelianus meglegedetten simogatta pocakját és mohón nézte a mellette ülő Zenobiát. Majd hozzáfordult.

— Most talán megmutatnád palotádat Zenobia, már nagyon sokat hallottam róla, kíváncsi vagyok rá!

A nő ellenkezés nélkül felállt és előre indult. Aurelianus követte és mikor a többiek is felálltak, ő egy kézmozdulatával visszatarította.

— Ti csak maradjatok és mulassatok tovább!

Azzal eltűnt Zenobia után az ajtó nehéz függönyei mögött. A többiek pedig folytatták ott, ahol elhagyni akarták. Csupán csak Danatus szemei villantak meg vésszesen. Agya gyorsan dolgozott és mikor látta, hogy a mulatozók magukkal vannak elfoglalva, Zenobia és Aurelianus után lopózott.

Mikor már eléggé eltávolodlak a mulatozóktól, Aurelianus megállt, meglegedetten nézett körül, majd megszólalt:

— Teljes mértékben megvagyok elégedve veled Zenobia, mint hűbéresemmel. Országodat rendben kormányozod, a kellő tiszteletet megkaptam, bőséges lakomával vendégeltél meg, azonban mint figyelmes háziasszony egyről megfeledkeztél, amire én kell figyelmeztesselek.

Zenobia csodálkozó, nagy kérdő szemekkel nézett rá. Aurelianus közel lépett hozzá, szemei mohón csillogni kezdtek és nagy, ráncos tokája reszketett.

— Zenobia, e pompás lakoma után nekem, császárodnak, férfi vendégednek még egy kis örömről is kellett volna gondoskodnod. Tudnod kell, hogy a férfiaknak ölelés és csók az örömük, hát nekem is ez kell! A te ölelése, a te csókod Zenobia! Megkiváncsallak, mert szép vagy és az enyém is kell légy Zenobia!

Az ijedten hátrált a közeledő, izgalomtól remegő nagy test elől, de az elkapta és erősen szorította a szabadulni akaró Zenobiát.

— Miért ellenkezel, hisz szeretni akarlak! Róma császára akar szeretni! Nos jöjj és ne ellenkezz.

— Nem és nem! Eressz! Hagyj, nem leszek a tiéd Aurelianus! Válasz rabnőim közül, Kelet leg szebb lányaiból, de engem hagyj!

— Nekem nem kell Kelet hét-szép lánya sem, csak te kellesz Zenobia, mert te vagy a legszebb.

És hiába ellenkezett Zenobia, az már érezte a karjai közt fekvő test melegét és vitte a heverő felé.

Ebben a pillanatban szétárult az ajtó függőnye és megjelent Danatus villogó, haragos arca.

— Megállj!

Az meglepetve ereszté el zsákmányát és hátrafordult.

— Ki vagy? Hogy mersz ide tolnakodni? Rögtön takarodj innen!

Az dacosan nézett szembe Aurelianus dühtől remegő arcába.

— Nekem csak királynőm parancsol!

— Zenobia rögtön parancsold ki innen ezt a betolakodót!

A nő habozott egy keveset, majd alakja kiegyenesedett és büszkén veté fel fejét.

— Nem úgy Aurelius császár! Te visszaéltél a vendégjoggal és

ezért téged parancsollak ki. Ott az ut!

Aurelianus felrezzent, először nem akart hinni füleinek, majd az elképedt dühtől artikulátlan hangok törtek elő szájából.

— Mit?... Ezt merészelted?... Na várj, megkeserülöd te még a római sasokat!

Avval összeszedve kíséretét, elrobogott Tadmorból.

*

Ahogy Aurelianus dühtől fuldokolva kirohant a teremből, Zenobia és Danatus egy darabig még szólanul néztek utána, látták a tett következményeit, a közeledő veszedelmet. De Zenobia lerázva magáról a szótlanságot, megszólalt:

— Hogy mertél utánam lesekedni Danatus? Ezért büntetésül...

Egész közel ment hozzá, belenézett nagy, villogó, fekete szemébe, két kezét annak vállára csusztatta.

— Parancsolom... parancsolom... kérem, hogy szeress!

És melegen, forrón hozzátapadt, ajkát szerelmesen csókra nyújtva.

Az egy pillanatra az örömtől elbénulva érezte magát, de hirtelen felkiáltva száját annak forró, felkinált ajkaira tapasztotta. A heverőre fektette és türelmetlenül hámozta ki selymeiből, hogy aztán egy mámoros kéjbe összefonjanak.

Rózsaszínű hályog borult szemük elé.

És éjszaka, mikor a hold ezüstös sugara vékony csikban belopódzott hálótermébe, látta Zenobiát a beteljesült kéj tetőfokán vonaglani.

*

Nem sok idő telt el és a palmyrai sikon, Zenobia, Tadmor királynőjének csapataival szemben álltak a római sasok.

A harc nagyon egyenlőtlen volt, a római sas sulnyomó fölénye kezdte kialakítani a csata végső képét. Mikor Zenobia látta, hogy minden elveszett, sátorába hívatta Danatust.

— Danatus, itt van a vég, de mégse kerülünk Aurelianus kezébe. Bíz rám magad Danatus és vedd be ezt a port.

Az habozás nélkül megtette.

— Most pedig ismét, és azt hiszem, utóljára... Szeress!

És ott a sátor mélyén a harci zaj közepén fontak össze és rándultak fel egy utolsó, nagy kéjben.

*

A csata eldőlt. A római sas dalmásan letiporta Tadmort, mert annak királynője nem akarta odaadni testét a rómaiak nagy császárának.

Aurelianus egyenesen Zenobia sátora felé tartott, de a sátor bejáratánál egy pillanatra megállt.

— Nos hát mégis az enyém leszel Zenobia!

Avval hirtelen szétrántotta a bejáratot, de megtántorodott a látványtól:

A heverőn ott feküdt Zenobia, mellette a földön ülve, fejét annak ölébe hajtva, Danatus. Mintha csak aludtak volna.

Aurelianus bosszusan csapta össze a függőnyt.

— Romboljátok le Tadmort hát a földig, hogy kő kövön ne maradjon!

És összeráncolt homlokkal mérgesen sietett a holtak közt, mert Zenobia, Tadmor királynője mégse lett az övé.

És Tadmort a földdel egyenlővé tették. Történt ez Krisztus után 272-ben.

Törvénszéken.

A törvénszéken történt ez, abban az épületben, amely — bár komoly hivatást tölt be — mégis sok élcelődésre ad alkalmat. A rokonszenves külsejű épületben egy uzsorás üldögélt vizsgálati fogóságban. Már bizony nagyon unta az ülést, mikor ügyvédjének sikerült kaució ellenében kieszközölni a szabadlábrahelyezést. Az ügyész erre vonatkozó aktája azonban elveszett és a fogházi gondnok teljes huszonnégy órával később olvasta fel a vádlott előtt, hogy ideiglenesen szabad. Mikor befejezte az irat ismertetését, így szólt:

— Ne haragudjon, kérem, itt egy tévedés történt s emiatt maga egy teljes nappal tovább volt nálunk...

A delikvens legyintett a kezével.
— Nem haragszom gondnok ur, — szólt kedélyesen — nem tesz semmit. Ezt az egy napot majd legközelebb beszámítjuk...

KIROBBANÓ VÁGYAK

— EREDETI KÉZIRAT —

Gina fölnyitotta szemeit és tekintete rátévedt az órára. Még korán reggel volt. Áthallgatódzott a szomszéd szobába, ahonnan halk alvás-nesz szűrődött kifelé. Ott aludt két kis unokahuga, a tizenhatéves Mara és a tizenhétéves Paula, akik arra voltak hivatva, hogy a fiatalasszony ne érezze úgy az egyedülletet.

Mert Gina maga is csaknem gyermek volt, akárcsak azok ott a másik szobában, tizennyolcéves mult, legfeljebb, hogy ő már „mindent tudott”, asszony volt, két hónapos asszony.

És férjének akkor, aki mérnök volt, hirtelen el kellett utaznia Ausztráliába üzleti ügyben s a fiatal asszonyka így egy hónapja már egyedül volt, azaz a két fiatal lánnyal, akik persze már beavatódtak azóta a „nagy titokba”.

Gina nagyot nyujtódzkodott és ledobta magáról a takarót. Félmeztelen teste ruganyos formái kéjesen rajzolódtak ki a lepedőn. Nem volt kedve aludni. Valami mást szeretett volna. Mást. Mást.

Óvatosan végigtapogatta tagjait. Bizsergés öntötte el és arcára két piros rózsa ült ki, amidőn gömbölyű és szinte lányos keblein végigsimogatott.

Azután elszégyelte magát és egy gyors mozdulattal a térdeire huzta ingét.

A selyempongyola az ágy melletti széken hevert. Gina fölkelt az ágyból, de nem vette magára. Csak úgy, a könnyű kis ingben az ablakhoz lépett és kinézett a függöny egyik hasadékan.

Az ablakon át langyos hullám öntötte el a szobát és kéjesen simogatta végig a fiatalasszony testét.

Gina lassan a tükör felé indult és alaposan szemügyre vette magát.

A tükör szép, magas, karcsu, telt, fiatal asszony képmását mutatta, csillogó szempár, szőkés-barna haj, gömbölyű, duzzadó kebel, kelek csipő, széles comb igazán kíváncsúvá tették.

Szép vagyok, gondolta magában jólesőleg és lecsuszott inge fölött megtapogatta ujjával mellbimbóit.

— Milyen kemények...

Hirtelen huncut kacagás hallatszott az ajtóból és két lány csak olyan félmeztelenül, akárcsak ő, hozzárohant és össze-vissza csókolt.

— Rajtakaptunk, rajtakaptunk... Gina elpirult.

— Valami pattanást éreztem a mellemen, azt néztem meg... még korán van. lefekszem...

A lányok mellébujtak az ágyába. Mara csillogva, mohón feszült hozzá.

— Te Gina, olyan szép melled van, nem sajnálod, hogy megnő és meglágyul?

Gina kezei a beszélő mellei után tapogatództak.

— Tudod Mara, hogy te már asszony lehetnél?...

Paula bebujt a paplan alá.

Jaj Gina, te egészen elrontasz minket...

Mara egészen odafeszült a fiatal asszony meztelen testéhez és halkan a fülébe sugta:

— Te Gina, az előbb megfogtad a mellemet... tedd rá még egyszer... az olyan jó, úgy bizsereg mindenem...

Gina a paplan alatt óvatosan rátalált a gömbölyű, duzzadó lánymellre és lassan összemorzsolta az ujjai között annak kemény kis bimbóit...

Mara szeme könnybe lábadt, akadozva, fékezve hangja remegését, mondta oda a harmadiknak:

— Paula, menj, csináld meg a reggelit...

A szőszke lány virgoncan ugrott ki az ágyból beszaladt a másik szobába, ledobta hálóingét, a félhomályból egy pillanatra előrajzolódt a hófehér, fiatal teste, a maga teljes, pompás meztelenségében, azután már könnyű kis ingnadrág volt rajta, később egy pongyola és nevetve szaladt ki a szobából.

Mara már görcsös remegésbe kigyózta körül Gina tüzet fogott, szomjas, rég ki nem elégült testét.

— Engedj magadra... én leszek a férfi... — lihegte lázasan és fölfelé forduló izmos ülepe lefordította az ágyról a paplant.

Gina melegséget érzett combjai között és vonagolva lőkött vissza

testével minden egyes ráfeszülést, mint ezelőtt egy hónappal, amikor még itthon volt az ura és a mézeshetek tüzes harcaiban megtanulta, hogy kell szeretni.

Mara makogva bugott föl a kéjtől és nyelve végigszaladt a fiatalasszony rubinvörös bimbóin...

Égető Sándor

A bűvész.

Opitzer, aki nagy privát-bűvész hírében áll, azt mondja Brumzala urnak a kávéházban:

— Fogadjunk tíz leibe, hogy leöntöm feketekávéval a fehér porcellánnadrágját és nem lesz se nedves. se foltos.

— Áll a fogadás, — nyujtja kezét Brumzala ur kíváncsian.

Opitzer feketét hozat és ráönti Brumzala nadrágjára.

Brumzala elkezd ordítani:

— Az istenfáját, azt mondta, hogy nem lesz foltos a nadrágom. Nézzen ide!

— Pechem van, — feleli Opitzer — elvesztettem a fogadást.

Isten büntetése

A koldus betér a vendéglőbe alalmazniért, de a vendéglős kikergeti. Távozóban az ajtóban össze találkozik egy másik koldussal, akinek elpanaszolja a vendéglős szívtelen eljárását.

— Az Isten büntesse meg, — fakadt ki a másik koldus.

— Már megtörtént, — szólt a kidobott koldus és a kabátja alól elővett egy ezüst evőkanalat.

Igazán furcsa

Bandika megkérdi az édesanyját:

— Mama, én hol születtem?

— Temesváron.

— Hát te?

— Budapestben.

— És a papa?

— Bucureştiben.

Bandika megcsóválja a fejét:

— Furcsa, hogy mégis így összetalálkoztunk.

3 nap alatt eltűntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Brandstädter Károly elbeszélései.

TÖRTÉNET A SÁRGA SZOKNYÁRÓL

— Eredeti kézirat. —

I.

Szép őszi reggel volt. A vidéki penzió pirosló levelek között állott, falai égtek a felkelő nap véres sugaraiiban.

A penzióban csupa pikáns kislány volt; tizenöt, tizenhat, tizenhétéves serdülő leánykák ébredő gerjedelmekkel, nagy szeretkezés utáni vágyakkal. És volt köztük egy Teréz nevű leány, akit a többiek legtöbbször tartottak. Szerelmes természete volt Teréznek, de még nem tudta, mit lehet, mit szabad ilyenkor éreznie. A teste égett és nem tudta, hogyan hűtse le. A szeme kéjesen csillogott és nem tudta elrejteti ezt a kétes csillogást. Teste csupa fehér erő, egészség, amelyet este az ágyban feltakart meztelenre. Megtapogatta, megsimogatta kebleit, ezeket a ke-
rek, édes nyálánságokat, megcirógatta a hófehér, duzzadó, illatos combokat és a delejes-fogású kemény, selymes ölt. A kéjt öntudatlanul magával hordozta keblén és vergődött a gyönyörökben, melyeket a bujaságnak érzése nyújtott, a kéjes muzsikában, mely örökké benne csilingelt.

Egy kopott sárga szoknyát viselt; sötét, narancssárga, izléstelen színű szoknya volt, abban járt otthon, a penzió kis szobájának egyikében, de ha Teréz felvette, valami pittoreszk pikantéria áradt belőle.

Ebben járt le a folyóparthoz, ledobta fejlődő testének fehérségéről és teljesen meztelen idomokkal fürdött meg a tiszta folyóvizben, melynek érintése olyan szemérmesen hideg volt, mint a serdülő leány első, félénk ölelése. Szomjas, fiatal testének tüzeit ez a hideg víz sem volt képes eloltani. Az a tűz, mely fekete szemeiben parázslott, azt a lángot, mely testében lobogott, csak férfi tudta volna eloltani. Azt a sok drága mosolyt, mely leányajkát édesítette, csak férfi csókolhatta volna le, a teste alatt sístergő paráznál csak férfi melegekedhetett volna.

Egy napon Teréz eltűnt a penzióból. Nem is jött többé vissza. Mikor elment, a sárga szoknya volt rajta, ezért szokhatott meg. Azt hitték tudni-
illik, hogy csak a kertbe megy. Még aznap este visszahozta egy munkás-
formájú ember a sárga szoknyát,

azzal az izenettel, hogy a kisasszony nem jön többé vissza, mert első-
közt egy színésszel. Persze nagy tá-
viratozás, szaladgálás keletkezett, de
már késő volt. Megtalálták a fővá-
rosban Terézt és a színészt is, de
mondom, már késő volt. Hát bele-
nyugodtak a többiek is abba, hogy
Teréz elzúllott és a csók, a harapás,
az ölelés édes fenevadja lett, éjsza-
kák fekete bársonytrónján mesélt a
férfiaknak, mint Sheherezáde, ká-
rázatos testét helyezte alájuk, a ké-
jek, a lángok szabadon éghettek már.
És elégett azokon a nagy éjszaká-
kon, amelyekben nem szín a szín,
mert minden fekete s a csillagok
fénye bágyadt. És egy reggel szén-
égett a szeretkezésben, salak lett,
mire a hegyek mögül felbukdácsolt
a nap...

II.

És a sárga szoknya ott maradt a
penzióban, künn függött az előszó-
bában, mint Teréz hősiességének sár-
ga zászlója. A többi holmija, amit
visszaküldött, elkaldott. De a szok-
nya megmenekült az enyészettől, ta-
lán éppen azért, mert sárga volt.
Feltűnő volt, mint egy kokott, egyé-
niség volt ez a szoknya. És a bak-
fis növendék-lányok tisztelettel men-
tek el mellette, mert a gazdája sa-
lakká égett a sok szeretkezésben,
mert érezték, hogy ez a szoknya a
mezelen bűné, szokási szoknya.
Hozzányultak és ekkor végigbízser-
gett testükben a férfi utáni akarás,
aztán megriadtak tőle, majd megló-
bálták, mintha egy meztelen férfit
akarnának belőle kirázni és nézték
az ingását, amelyben volt valami
emberi vonás. Ijesztő volt, amint
kéjelgő, vonagló lengéssel függött a
szögön jobbra-balra, mint egy meny-
asszony a nászágynon, amikor a him-
szétteszi combjait. Csupa bűnös il-
lat áradt belőle. Nem tudták, tisz-
teljék-e ezt a szoknyát, vagy félje-
nek tőle? Idővel olyan szerepet ját-
szott az életükben ez a ruhadarab,
mintha valami nagy szerelmi csatán
megtépett zászló lett volna, mely
elégük varázsolja az ölelés vesze-
delmeit, a szerelem könnyeit, a bajt,
a testeladást, mindent, ami szomorú
és szép és kellemes, minden bűnt,
ami csak van ez életben. És egyszer

rettenetős dolog történt. A sárga
szoknya egy este eltűnt a fogasról.
Senki sem merte kérdezni, hogy hol
van, mert a szoknya olyan volt, mint
valami örömlány, akivel nem illik
szóba állni, a szoknya olyan volt,
mint valami Ujhelyi-regény. Csak
nagy titokban bujtak, feszültek össze
a leánytestek és úgy kérdezték egy-
mástól, hogy hol a sárga szoknya?
Hová lett a sárga szoknya? De sem
az igazgatónőnek, sem az idegen
lányoknak nem volt szabad tudniok,
hogy ők ismerik a szoknyát. És éj-
szakára izgatottan várták, hogy va-
lami férfi másszon be éheesen forgó
szemekkel az ablakon, egyik kezé-
ben egy virgáccsal, másikban cu-
korról és hátán valami fantasztikus
szerelmi palásttal. Sőt némelyik nyit-
va is hagyta éjjel az ablakot.

III.

Aztán megtudták, mi történt. Egy
barátnéjuk volt, úgy hívták, hogy
Irma. Írmácska olyan volt, mint a
ringó, rengő szép margueritták a ré-
ten. Nem tanulta még meg, hogy
mik az éjszakák. Ez a leány elcsente
a szoknyát a fogasról és bevitte ma-
gával este a szobájába. Valami bü-
nös mámor égett a szemében, va-
lami fel nem szikkadt csók volt az
ajkán, a teste szinte nedves volt a
vágytól. Ha egy férfit viett volna be
a szobájába, az se lett volna ször-
nyűbb és merészebb dolog, mint ez.
Valami fekete erdő ment utána, va-
lami nagy fekete madár szállt feje
felett. Társnőiben elhült a vér, mi-
kor a leány egész testében reszkette,
egész testében sápadtan, riadtan
vallotta be nekik másnap, hogy ő
volt az, aki a szoknyát elvitte. De
visszaakasztotta a helyére másnap
reggel.

Nekiestek és faggatni kezdték, hogy
miért tette? Kisült, hogy kilopódzott
este a szobájából és mikor senki sem
látta, dobogó szívvel, rémülten, mint-
ha lopna, hamar leszaladt a szobá-
jába a sárga ronggyal. És elmondta,
hogy felvette meztelen testére, a tü-
kör elé állt, aztán leült a székre. És
elmondta azt is, hogy rémület fogta
el, ijedt gondolatok kezdtek szalad-
gálni fejében, illetlenségek, trágár-
ságok jutottak eszébe, láz futotta
végig testét, a combjai reszketni

kezdték, majd hirtelen valami őrzőngő meztelen táncba fogott, letépte idomairól a szoknyát, kéjelegve bujt az ágyába, a sárga rongy, amit a sarokba dobott, úgy lángolt, mint valami máglya tüze; a sárga szövet, mintha valami lángcsomó lett volna, égette, ágyáig érezte a meleget s hiába oltotta el a lámpát, bevilágította az egész szobát, úgy, hogy a szegény leány nem tudott elaludni; egész éjjel láza volt, kéjek rázták a keblét, a legrémesebb gondolatok motoszkáltak benne. Így várta meg a hajnalt, amikor is visszavitte a szoknyát és felakasztotta a szögére. Akkor megnyugodott és elaludt. Aznap beteget jelentett. És másnap eltűnt ő is, mint ama másik. A vágyak színes szárnyán lendült. Két ölelő férfikarnak édes mámorába esett. Csókok tüzeltek a testén át, kéj ült a szemében.

IV.

Most már komoly aggodalommal nőtte ki magát a sárga szövet. Mindenki félt tőle és mégis meztelen testére kívánta venni mindegyik leány. Mert mindegyik érezte, hogy abban a lázban, amit a szoknya előidézt, volt valami kellemes, valami jóleső érzés, volt benne valami abból, amitől a leányok úgy félnek és amelyet mégis úgy kívánnak: a férfiből. Ragyogó szemmel, kipirult arcú, félig lehunytt szemmel járkáltak a leányok és nem mertek egymásra nézni. A sárga szoknya vonzotta őket, a rettenetes sárga rongy, az vette el az eszüket. És teltek a napok. Senki sem mert szólni, hogy az előszoba rejtett, félhomályos zugából vigyék el a szoknyát. Az igazgatónő nem járt arra, a cselédek meg azt hitték, hogy valamelyik lánynak a ruhatárához tartozik. Hát ott maradt és a leányok most valószínű kultuszt csináltak belőle. Éjjel meztelenül kilopózkodtak a szobából és remegve odakuporodtak a szoknya mellé és pikáns, meséket mondtak egymásnak. Bizonyos mesék, bizonyos történetek csak a szoknya mellett hangzottak titokzatosan és szépen. Olyanok voltak így a leányok, mint a boszorkányok, mint a tűzhányók tövéből tépett rózsák. Valami édes, drága muzsika zenélt nekik; zene, amely csókokla fiatal testüket, lázát, szerelmek bűnös zenéje. És a leányszívek minden éjtélkor ott randevuztak a szoknya körül. Az égen csillagmillió s lázban, kéjben vonagló lányszemek. Egymásra estek a leányok, kéjes vonalak villantak, testük ringott, vonaglott a láng-

csókok alatt. Lekerült róluk minden ruha és a testek fehérlettek kacér villanással fekete éjféltől fehér hajnalhasadtáig...

V.

És... és... egyszer... egyszer aztán Vera ment oda egyedül a szoknyához este és bevitte a szobába. Beleszeretett egy színészbe ő is, mint a nagy Teréz, a szoknya östulajdonosa. És mindig csak úgy gondolt erre a szerelemre, mint ahogy a többi leányok szoktak sejtelmes, hosszú éjszakákön át. Biztosra vette, hogy elmulik, hogy gyerekes szármáság, vagy, ahogy a leányok nevezik az ilyesmit: ábránd. De mikor benn a szobában levette a felsőruhát, a leányhusra tapadó, sejtelmesen áttetsző kombinét és végül az apró bugyit, amelyben drága alsó teste pihent a két gömbölyű ütlephalommal és meztelen testére vette a sárga rongyot, akkor egyszerre más lett. Combjai kiegyenesedtek, két ütlephalma keményen megringott, teste kifeszült a megpattanásig, két dundi kerek keble megduzzadt a kéj nedveivel és ujjait végighuzta a bimbókon. És testének valamelyik elvontabb részében furcsa, forró, lázongó lávát érzett. Vad tűz szaladt testén keresztül, a szoknya erősen ölelte a csipőjét, megfogta keblét, forrón szorította a combját és nem eresztette el többé. Ugy, ahogy volt, abban a sárga szoknyában szökött meg Vera aznap éjjel. Meztelen testtel egy sárga szoknya alatt rohant át a hűvös, hajnalodó uccákon és egyenesen a színészhez ment, aki biztos kezekkel kapcsolta ki Verát a szorító szoknyából, hogy birtokába vegye szűz leánytestét.

VI.

Többen nem is szöktek meg az intézetből, mert Vera nem küldte vissza a szoknyát. Elvitte magával. Még aztán is megtartotta miután a színésztől elvált. A második férje, aki akkor még udvarlója volt, ebben a szoknyában szöktette meg első férjétől. Talán nem lett volna erre képes Vera, ha nincs meg az a sárga rongy. És elkísérte egész pályáján. Nem volt a legjobb hire. Sőt a legrosszabb hire volt. Nem is vigyázott rá. Élni akart, jól akart élni. És ha valami férfit megunt, ha megutálta, egyszerűen bezárkózott egy délutánra és fölvette a sárga szoknyát meztelen testére. Este már más szemmel nézett az udvarlóira a színházban. És aznap új ember követ-

kezett. És volt néha idő, amikor egyáltalán megutálta a férfit. Utazni ment, egyedül. De azt is megunt lassan. Nem tudta, mi kellene, hogy ismét ember legyen, ismét életet éljen. Nem kellett mást tennie, mint fölvenie a rongyot. Isten mentse meg azt a jóképű embert, akivel az nap találkozott.

*

Boszorkányos történet, annyi szent. Nem akarom a nőket lebecsülni ezzel az elbeszéléssel! Nem kell oly könnyen elítélni a nőket és akkor aztán nem lesz olyan nehéz megbocsájtani nekik. Egy perc dolga az egész! Egy illatos levél, egy szerelmes fejfájás, egy édes tangó muzsika, vagy egy sárga szoknya, egy akármilyen és ugyan menjen kérem, az a nő akkor már oda van...

Hunor

Egy amerikai nő elmegy a lelkészhez és így szól:

— Meghalt a férjem, szeretném, ha egy szép beszédet tartana felettem. Mibe fog az kerülni?

— Az attól függ, asszonyom. Kerülhet 3 dollárba és kerülhet 4 dollárba. Öt dollártól felfelé kezd a hangom reszketni.

*

Egy privát társaságba valaki elhozta magával a cirkusból a kardnyelőt, akit megkértek, hogy produkálja magát. Az illető művész urat nem sokáig kellett kérni, gombostűket és szegeket vett elő és azokat valóban lenyelte.

— Jó, jó, — szólt valaki — de ez még mindig nem kard.

— Kardot most nem nyelhetek, — mondja a művész — mert az orvosom diétát rendelt.

ELADÓ

egy Schmidt Premier, régebbi típusu, használt, de kifogástalan állapotban lévő, masszív, erős szerkezetű

IRÓGÉP

Cim a kiadóhivatalban.

„Orest” erotikus novellái.

A RIMA ÉS AZ URILÁNY

— Eredeti kézirat. —

A leányszobában Ada az Ervin tunya karjai közzé feszítette magát. Csókokat adtak és vettek egymástól, sötét kéj ájulatába szédült, harapós csókokat, amelyek gyűlöletté sebeztek kívánságukat. Mitsem akartak egymástól, csak ezeket az öleléseket, amelyekben a szavak elől bujtak meg az esengve kívánczozó szülány és a romlott urifü. Bezárták az ajtót, hogy rájuk ne nyithasson a szobalány. Ada elrontott gyerek tantáziájának minden fajtalan éhségét etette a szép fiuval, aki sötét, dühös feszengéssel kívánczozott a különös szűz ölelések elé, amelyek minden erejét kiszívják. A menyasszonyához való viszonyát restelte, mint valami abnormitást. Ada pénzt adott neki, megfésülte sűrű, szőke haját, rászívta magát az Ervin szájára, egyszóval kiállhatatlan volt.

A másik nő, a szép, sokféle, romlott teremtes, aki elfogadta Ervintől az Ada pénzét, jószívién kívánt szerencsét a készülő házassághoz, szeretetreméltóan csipkedte a dühöngő tiut. Megkérde, hol tart az uriszűzzel: Elmondta, hogy ismeri a fiatal, éhes kis bestiabimbókat, akik a mesterségébe kontárkodnak. Kiknek hajlékonnyá sportolt éretlen sihederestét az érett asszony, a hivatásos rima mindig ott érezte a maga s a nála kereskedő férfiak teste között. S aztán férjhez mennek — mondta — és gyerekek lesz, akit úgy nevelnek, ahogy akarnak, míg mi rongyot se vackolhatunk a mienknek. A kezéből élünk és azt vacsorázunk, amit a pasas fizet.

Dühösen szimatolt a fiun az urilány ize után, akit a vérrel beléojtott ösztön folytán tisztelt, mint szeretőinek jövődö törvényes ágyasát. Törvény, amely őket feszes testtel béklyózta a család oltárára. A törvény, amelyről ők hitték, hogy egyedüli isteni.

Az urilány épp úgy szimatolt a rima után, akit ösztönösen, csaknem szerelemmel irigyen vágyott, mint a felsőbbrendű nőtényt, szunnyadó lényének tovább fejlődését, akit e fiuban szeretett.

Tudta, hogy Ervin tőle a másikhoz megy. Szertelen, forró fejcskét alattomosan emelte Ervin arca elé! Nézte egy kicsit, mindegyre közelebb huzta magához az átitzott,

jóformájú fiu fejét, amelynek az ajkát akarta elérni.

Érezte, hogy mára betelt vele. Előlkte.

— Most elmehet! — riadt rá gombán. Ervin alázatosan kezét csókolta és ment. Ada beült az anyja mellé. Az öregasszony a kerítés izgalmát keltette benne. Sötétben nézte.

— A szeretőjéhez ment, — mondta.

Az anyja rászólt:

— Ada, ne légy izléstelen. Végre is, végre is ez...

— Természetes, — fejezte be Ada keserű szájjal. — Az természetes, hogy a menyasszonyi csókok izgalmát egy másik nővel lihegi le, akit megfizet.

— De Ada!

— Ha téged odalöktek a mindenható férfi elé, hogy minden gyalázatosságának eszköze legyél. De nem! Majd adok én neki!

Magára kapta a kabátját és lerothant az uccára. Az este nyálkásan csepegő ködét fények perzseltek meg. A sarkon a főucca tátotta rá a torkát. A korzó robaja szakadt föl belőle, sajátos lélegzetvétel és erős fehér fény. Balra fordult. A keskeny sötét ucca végén meglátta Ervint, aki behuzott nyakkal, zsebredugott kézzel sietett szorosan a házak mellett.

Ijedtség suhant át lelkén. Halk fájdalom tört fel belsejéből. A szája keserű izét kószolgatta tikkadt nyelvvel.

Szaladni kezdett. Vakon rohant előre, lélegzet nélkül, uccákon, fordulón, lépcsőkön. Valamelyik emeleten nekisodródott az ajtónak, amely Ervin után becsapódott és keserves dühhel sirni kezdett. Sokáig állt ott egyedül és fehér kezeivel az idegen ajtó piszkos fáját simogatta.

— Ervin — dadogta, — Ervin.

Zsibbadt gyötrellem járta át testét. Maga is megijedt az érzés szilaj erejétől, amely idehajtotta, hogy égve, dideregve tördelje a szót, mely a csókok maró izét, a bőr selymét, a száj formáját, a gesztus lendületét öszponosította magában „Ervin.”

Elfáradt. Állt egy kicsit, aztán egyszerűen bement a sötét rosszszagu előszobán keresztül egy füledt szobába. Két arc meredt rá e polgárian banális lakás háteréből.

Ott ültek egy békés petroleumlámpa alatt.

Ervin fölállt. Durván nyult Ada karjához, de Ada visszalépett. Ráemelte arcát, amelyen kemény árkokat szántott a szenvedés. Ez az arc elváltozott, mint az ölelkező, vagy haldoklóé. Ervin nem tudott szólni hozzá. Nézte egy kicsit és kiment.

Az asszony odaállt a kislány elé.

— Mi tetszik? — szólt bizonytalanul.

Ada ránézett.

— Szép! — nyilalt fel benne — és szebb, mint te vagy!

Teljes, kemény asszony volt ez, romlott, édeshusu. Ada ígérkező, fanyarbájú kis szűz lányteste összeborzongott. Eltikkadt ennyi büntől és szépségtől, mint a tilosban járó fiu. Az asszony pedig tág szemekkel itta be ezt a fiatalságot, amelynek az értékét oly jól ismerte.

Ada nagyot lélegzett.

— Leülhetek? — kérdezte és nyomban leült. Ráemelte sötét szemét az asszonyra.

— Sokáig sirtam itt az ajtó előtt — mondta. És ezalatt megrémültem. És mikor magát megláttam, rögtön rájöttem, hogy mi ketten sokkal többet érünk, semhogy gyűlölünk szabad egymást egy ilyen ember miatt. Doktor Geiringer Ervin. Nos, én elintéztam. S miután tőlem nem kap több pénzt, maga is ki fogja rugni, mit gondol?

Az asszony elnevette magát.

— Micsoda kis bölcs!

— Ó kérem! Mennyire irigylem magát!

Az asszony hosszan, hátravetett fejfel nevetett.

— Szép, — mondta. Hát nem tudja, hogy mi azért vagyunk, hogy maguk tiszták és egészségesek maradhassanak?

— A szüzesség s az anyaság nyúgében. Hanem én orvos leszek. A legméltóbb pályát választom, azt, amelynek jegyében Geiringer Ervin nem tudott emberé fejlődni, Majd én.

És megfeszítette kemény kis melleit.

Még sokáig beszéltek, anélkül, hogy megértették volna egymást. Az urilány büszke programot adott a nőnek, amelynek el kell buknia női voltán. Hiszen a nő az aki az aktus öröktől való szabályai folytán befogad és ha nem fogan, hát bemocskoltatik. S a rima újra és újra el fogja adni bemocskolt testét.

A SZÉP MÁRKINÉ NÉGY UDVARLÓJA

— EGY MAGYAR GÁLYARAB HÁTRAHAGYOTT IRASA —

Eredeti kézirat. — Irta: KOLUM BÁCSI

Ides attyámfijai, írák ezt az gályahajón, az melyiken rab vagyok. Vagyon pedig mostand az tizennegyedik frantzia király uralkodása, az kinek egyik gályáján idelántzolva raboskodom. Merthogy odahaza Magyarhonban Kálvin urunk hívének vallám magamat, azért megfosztának az prédikátori állasomtól és eladának rabságra. Így kerülék az frantzia király gályájára. Nemrég pedig kidőle melőlem az kenyeres pajtásom, az ki mellém vala lántzolva. Hoztanak helyébe egy ujontzot, az ki Páris városában az király udvarában lélhűtő vala elébb. Az mesélé nekem az alábbi históriát, melyet okulásul írok le és azért, hogy láttassék, milyen feslettek az erkölcsök az tizennegyedik frantzia király udvarában, az kit napkirálynak is hívnak.

Vala pedig az király ur udvarában egy igen gazdag ur, az kinek De Couderc márki ur vala az ő nevezete. Az márki ur öreg vala, de vala nékie egy fiatal felesége. Az márkiné szemrevaló fehérszemély vala és hívák keresztnév szerént Desiréennek.

Az gazdag és öregetske márki ur nem sok kárt teve az Desirée márkinében, hanem inkább az solymaival törőde, az melyekkel vadászni jára. Az szép asszonynak pedig sokan valának udvarlására és mindenik akará vala magának az gyönyörűséges testét. Vala az udvarlók között egy ügyvéd, egy tanár, egy versiró költő, egy bankár. És vala az márkinénak egy tsomó cselédsége. Ott valának az Toinon, az Margot és az Marianne udvari frájjok, továbbat egy fekete pofájú szeretsenygyerek, az ki komornyiki szolgálatot teljesít vala az szép asszony körül. Az udvarlók sorra pénzélék ezeket a tselédeket, hogy urnőjüknek tőlük szerelmes leveleket vigyenek. Az márkiné elolvasá az szerelmes leveleket és nevette. Mikor pedig az udvarlókkal találkoztana, mindenikre szívesen kátsinta, úgy hogy mindenik tele vala reménységgel.

Szóla pedig egy napon az ügyvéd Toinon frajhoz:

— Toinon lelkem, itt vagyon ne-

ked két arany, de reggel korán, mielőtt az urasszonyod felébredne, bocsáss bé engem az ő hálótermébe, hogy ott elbujva, tanuja lehessenek a legszebb asszonytündér felkelésének.

Ugyanakkor az tanárkodó udvarló imígyen szóla a második frajhoz, az Margot nevezetűhöz:

— Itt vagyon néked két vert-arany, de érette engem hajnalban bebocsáss urnőd szobájába, hogy ottan élrejtőzzek.

Mariannehoz, a harmadik frajhoz szól vala az versiró költő:

— Zengzetes levelet írok az te szeretődnek, a Jeannak, az te nevedben, hogy az szerelme ezerszeresen felfokozódik az szívében irántad.

— Köszönöm néked, ó, uram, mert az tsapodár Jean ugys el akar hagyni engem. Meghálálom néked az jó tettet.

— Háláljad meg azzal, hogy holnap reggel korán elbujtass engem az szép urnőd szobájába, hogy ott légyek ébredésénél látatlanul.

Este pedig az bankár barackot nyoma az fekete szeretsenygyerek feje bubjára és mondá néki:

— Hallod-e te, bikfik, öt arany-pénz fogja ütni az markodat, ha reggel becsempészel engem az urnőd hálókamrájába, ahol elbujhatnék.

Másnap reggel pedig az udvarlók egyik az másik után besompolyga az szép asszony hálószobájába. Egyik az spanyolfal mögött buja el, az másik az szekrényben, harmadik az függöny mögött, az negyedik meg az nyoszolya kárpitja mögött. Tsendesesen viselkedének, de nagy volt az megrökönyödésük, mert az szuszogásukról észrevevék egymást és gyilkos pillantásokkal nézének egymásra. De aztán bele nyugovának az megváltoztatlan helyzetbe és várának tsendesesen, míg az márkiné ébredne.

Az pedig nyugodtan aluva az selyem paplan alatt. Az paplan édesen rásimult az márkiné testére és az tsipein és az keblein domboruan felemelkedett. Az idő telt-mula és egyszerre az márkiné kinyitá az szemeit. Olyan gyönyörűek valának azok, mint az nefejejtsek az réten. És utána ki-

dugá az meztelen karjait az paplan alul. Olyanok valának az karjai, mint az alabástrom. Aztán ledobá az paplant az szőnyegre és maga kiugra az nyoszolyából. Térdig való tsipkés ümögben állta ottan. És az bal válláról letsusza az ümög és az márkiné márványvállá kilátszott és az keble is kibuggyant az tsipkének közül. Az keble olyan vala, mint az birsalma, melynek domborulatjából piros gyöngy emelkedte ki.

Aztán felemelé karjait, megoldá az ümög szallagjait és az következő percben lehulla róla az lepel, az szép asszony pedig úgy állta ott az szoba közepén, ahogy az Isten megteremté az maga örömére.

És abban az szentséges minútában elragadtatott kiáltás hallatszék az szobában:

— Ah, milyen gyönyörűséges szép asszony! Ah, milyen gyönyörűséges szép asszony!

Az márkiné pedig nem törőde ezzel az kiáltással, mert jól tudá, hogy az kiáltó az papagálymadara vala, az kit ajándéku kapta egy ötödik udvarlójától, ki az madarat betanítá, aztán pedig kardjába dőle és meghala, mert az szép asszony nem hallgatá meg esdekléseit.

De az négy elbujtatott udvarló közül mindegyik azt gondolá, hogy valamelyik elbujtatott társa volt az kiáltó és azért suttogva bár, de elég hallhatóan mondá:

— Nem fogod bé az pofádat! Még elárulsz minket!

De az papagálymadár ujra rikácsolta:

— Ah, milyen gyönyörűséges szép asszony! Ah, milyen gyönyörűséges szép asszony!

Erre már mind az négy udvarló dühös lett mindenik az másik ellen és magától megfedkezve ordította:

— Beste kurafi! Lármáddal elárulsz minket!

Az meztelen szép asszony tsak akkor fedezé fel, hogy nintsen egyedül az szobájában és hogy hivatlan férfiszemek nézik. Sikoltva visszaugrott az nyoszolyába és sietve huzá magára takaróul az paplant.

(Folytatás az 18. oldalon.)

"Orest" erotikus elbeszélései:

KIBÉKÜLÉS

Szép erotikával átíttatott történet, Orest jellemző tollával megírva.

Találkoztunk. Én levettem a kalapomat, ő bólintott a fejével, mosolyogva, barátságosan és nem látszott arcán a legkisebb meglepetés sem, nem volt rajta egyetlen kérdő vonás. Beszélt nyugodtan tovább, mintha nem is engem látott volna meg, váratlanul, három év után. Csodálattal néztem úde kebleit, friss illatu arcát. Nem változott semmit.

Odébb mentem, de aztán visszatértem. Megnéztem újra. Nem őt, hanem a férfit, aki vele ment. Magas, előre hajlott vállu, beesett mellű ember volt, halálos sápadtság borította az arcát, csak a szem élt, égett. Vár, aki nem kell a nőknek, gondoltam és megvetően néztem rajta végig. De a lelkem örült, magam sem tudtam miért, hogy nem egy szép, egészséges ember oldalán látom a kíváncsot, élvezetes alakját.

Ujra elmentem és újra visszatértem. Megnézem őt közelről, megérezem a melegét, amely fehér husából árad. Kíváncsi voltam, ha mellettem elmegy, érzem-e a friss virágillatot, mely a hajából és a ruhájából és a ruhája minden redőjéből áradt egyszer...

Megnézem a keblét, a tökéletesen szépet és megnézem jól az arcát, nem változott-e azóta?

Szorosan mellette mentem el ismét. Érzéki, finoman ingerlő illat csapott az arcomba. Olyan, mint volt. Nem változott semmit. A kacagása is éppen úgy csendült, mint csókpalotában a csengő.

Valami csalódást éreztem, amiért szépnek, vidámnak láttam. Azt hittem meg fog halni utánam, a csókom után epedve, amiért elhagytam, vagy tönkremegy a bánattól... Akkor lelkifurdalásokat éreztem volna. De így gyűlölni kezdtem. Keserűséget éreztem, amiért nem halt meg, amiért szép, amiért nevet.

Léha az asszony, gondoltam.

Elhatároztam, nem foglalkozom többet vele, nem gondolok többé csókjaira, amelyek ölelem peregetek végig nem gondolok többé kebleire, csípőjére, combjaira, melyek a kezemben vonaglottak. Nem érdemes. Alig három éve, de olyan, mintha tegnap lett volna, azt mondta őrjön-

gésig szeret, ha elhagyom, meghal. És rám nézett. Esküt mertem volna tenni, hogy nem hazudik, úgy tudott nézni rám nagy, bársnyos tekintetű szemével. Pegig hazudott cudarul. Nem halt meg, él. Szébb, mint akkor volt és úgy látszik, boldog... boldog egy roncs, egy hajótörött mellett.

A szemébe fogok nézni és megmondom, boldog-e?

Visszaforodtam ismét. Az arcába néztem, kerestem a szép szemét, de nem láthattam melegéből, jóságából semmit, mert félig le volt csukva és hosszú, selymes pillái nem emelkedtek föl a két csillogó gyémántról. Mintha delejesen, álmodva járna, olyan volt...

Elhatároztam, hogy barna szemébe fogok nézni még ma. Akárhogy is, de látnom kell a szemét...

Ideges lettem, kicsoda az a sápadt ember, aki közel hajol hozzám, égő, titokzatos szemét piros ajkára szegezi és mohó tekintetével szinte felissza minden édes szavát, amely úgy pereg ajkáról, mint selyemcukor egy bonbonierből. Kicsoda? Senki? Vagy valaki? Aki simogathatja a teste minden részén, csókokkal illetheti ezeket a fehér szentségeket, vagy csak egy hü, alázatos kutya, aki mindezt csak szemmel nézheti, szaglással sóvároghatja, szerettem volna eldobni mellőle, mint egy kartonfalat, mely eltakarja előlem a mögötte rejlő meztelen asszonyt.

Nyugtalanokodtam és az agyamba ötlött: mit gondol rólam? Szerettem volna tudni: hitványnak tart-e? Haragszik-e, vagy megbocsátott? Csak egyszer tekintett volna rám, megéreztem volna, de azok a selymes pillák nem mozdultak.

Minden olyan volt, mint egy álom, hogy alkonyodni kezdett.

Fehér ruhájának a lebbenése a combról, csípőjének lágy, nyugodt mozdulata és lesütött szeme... Es most már azt szerettem volna tudni, miért van az a két szem mindig lesütve?

Megkérdezem...

Valami átnyílt a lelkemen. Hogy szóljak hozzá? Megbántom. Mit mondhatok neki én?

Hogy bocsásson meg...

Ugy éreztem, hogy nyomorult voltam akkor. És töprengeni kezdtem, miért tettem úgy? Ebben a percben nem értettem, nem bírtam megmagyarázni magamnak. Ráuntam? Nem szerettem többé? Vagy talán sohasem szerettem? Nem tudtam. Ami elmúlt, az zavarosan, mint egy vízió vonult a lelkemen keresztül. Hallottam a hangját, amint lágyan mondja: Szeretlek! Éreztem, amint teste ott égett, ott remegett az enyémen.

A hangja mindig kristálytisza volt. Makacsul vágyakoztam, hogy ismét halljam, hogy hozzám szóljon. Beszélnem kell vele. Akarom.

A többi csak álom...

Bucsuzott. A lázasszemű ember megcsókolta a kezét, mintha utolsó tavaszától bucsuzna. Ő mosolygott, piros ajka felnyit, mint egy kettépatlant rubinszínű gyümölcs és kifehérett köztüle egyforma, apró fehér foga. A haját féloldalt hátrasimította és akkor láttam a kezét, az ő klaszszikus ujjait. Egy kicsit meghajította a fejét, de a szemét nem nyitotta fel és ment, mintha álomban járna.

Amint égve elsuhant mellettem, éreztem a friss virágillatát a testén...

Követtem. Észrevette lépteim nesztét és sietni kezdett. Alig tudtam beérni. Mind gyorsabban ment, szinte üzőbe vettem. Majdnem futott. Néha egészen eltűnt a szemem elől, talán el is tévesztettem volna a homályban, ha a bokrok közül ki nem fehérlik lebbenő ruhája alatt láb-szára.

Igy kergette Pán isten idejében a menekülő nymfát az arcátlan Szatir...

A park sétányai a két főbejárat tájékán majdnem üresek voltak és a hunyó nap megaranyozta az utak fővényét, míg az organabokrok már esti árnyakban merültek. Denevérek röpködtek mindenfelé, árván és nyugtalanul. Az utmenti padok majdnem mind üresek voltak, kivéve a kert néhány rejtettebb zugát, ahol fiatal, szemérmetlen párok fonódtak össze, mint erotikus könyvekben a monogramok és rögtön illedelmesen viselkedtek, mihelyt zavaró sétálók haladtak el előttük. Mohón szivtam magamba a tiszta levegőt, mely a frissen öntözött lombokból szállt fel és az egymásba vegyülő virágillatot. Valami gyönyörteljes érzés vonzott a lányhoz. Lépten-nyomon követtem, mint egy kutya, csókolni szerettem volna a ruháját, melyen rajta volt még a testillata. Hirtelen hátránézett és azonnal dacosan megállt.

— Minek követ? — kérdezte lán-
goló szemekkel. — Azok után, ami-
ket velem tett?

— Szeretlek!

És elmondtam, hogy ostorozoni
való bohóc voltam akkor, amikor az
történt.

És nem szólt semmit, de sötét
pilláin könny rezgett, melyet nem
adtam volna a brazilai korona gyé-
mántjáért. Egymás karjaiban kéje-
legtünk. Éreztem az egész testét. A
mellei kerekességét, a combok kemény

rángását a ruhák mélyén. Hogy a
föld szép? Dehogy is, hazugság.
Minden szépség a nő testéből jön,
ha felolvasztjuk őket csókjainkban.
Abban a pillanatban, amikor a kéz
elrepül, a föld már csak pusztá te-
mető. Kibontakozott végre az öle-
lésemből és megigazitotta ruháját.

— Ha a férjem tudná!

— A férje! Az a beteg, lángte-
kintetű alak!

És szomorúan, lassan elbucsúztunk
egymástól...

Első éjszakám

Egy kis visszaemlékezés

— Eredeti kézirat —

Mi tagadás, bár ma igazán verse-
nyeznék egész bátran, mindenkivel,
ami a nőket és nők körül forgó dol-
gokat illeti, az iskola padjaiban
azért én is olyan voltam, akárcsak a
többi gimnazista: ostoba és tudat-
lan.

Ebbe a tudatlanságba — jól em-
lékszem, — a hatodik utáni vakáció
hozott egy kis fényt. Visszatért ugyan-
is Pestről két jogászbarátom, akiknek
áhitattal hallgatott elbeszéléseiből las-
sankint tudatára ébredtem annak, mi
a nő és főleg mit lehet csinálni a
nővel. Barátaim amellet el voltak
látva különböző könyvekkel, amelye-
ket szívesen bocsátottak rendelke-
zésemre, és amelyek azután való-
ságos forradalmat idéztek elő ben-
nem.

A nőket ezentul már egészen más
szemmel néztem és mást néztem raj-
tuk. Eddig ábrándosan és talán kis-
sé a szemükbe bámultam, ezentul
a lábaiknál kezdtem, föl siklottam
azokra a csodálatosan gömbölyű és
kíváncsos női térdekre, a kacéran
fel-felibbennő szoknyákat szinte átfur-
ta tüzes tekintetem, olyan mohón
kutattam alattuk az isteni combok
körvonalait. Mikor már a melleikhez
értem, azokhoz a csodálatosan göm-
bölyű, vért mozgásba hozó telt
halmokhoz, már lázban égtem.

Vakmerőbb lettem, ha nem is
gyakorlatban, de gondolatomban. A
padok között is, amikor a görög is-
tennők márványba faragott, hullámzó,
rózsaszínű kebleiről esett szó már
mást láttam és mást éreztem, mint
tavaly.

Egy szóval: mindent tudtam és
égetett a vágy megtenni, kipróbálni
azt. Persze ez nagyon nehéz volt,

hiszen igaz, hogy mindent tudtam,
de sajnos azt nem tudtam, hogyan
kell ezt a mindent megtennem. Per-
sze ezt a gyakorlat mutatja meg. De
ettől meg féltem. Hogy kinevetne
egy nő, ha észrevenné, — hogy én
még járatlan, tudatlan vagyok e té-
ren.

De a vágy mindennél erősebb
volt.

Már jó ideje kiszemeltem magam-
nak szobalányunkat, az ügyes Erzsit,
igen-igen rajta felejttem szemeimet
rövid szoknyája alól biztatóan elő-
gömbölyödő térdein, sokszor kaptam
magam rajta, hogy szemem vágyak-
kal telve szegeződik szűk ruhája alól
élesen elődomborodó, kíváncsos, fej-
lett mellhalmaira

Sőt amint észrevettem, Erzsik is
megfigyelte ezt és kacér biztató pil-
lantásokat vetett rám úgy suttymban,
ha egyedül voltam a szobában, föl-
libbentette a szoknyáját és megigazi-
totta harisnyakötőjét, hogy én bele-
szédültem abba, amit láttam...

Mindazonáltal én még gyáva vol-
tam.

A vágy azonban mindent legyőz.
Egy este álmatlanul hánykolódtam
ágyamban és eszembe jutott, hogy
mi lenne most, ha óvatosan fölkel-
nék és belopódnék az Erzsik szo-
bájába?

Rögtön vége volt minden aludni-
akarásnak, fejem főtt, egész testem
görcsös remegésbe fogott és mielőtt
még sokat gondolkozhattam volna,
azon vettem magam észre, hogy ke-
zem a kilincsen van.

Egy pillanatra azonban meghök-
kentem, de aztán megnyomtam a
kilincset. Pár lépés, ott álltam a má-

sik ajtó előtt, még egy utolsó habo-
zás és benyitottam...

Az ágyban ott feküdt Erzsik a fél-
homályban, egész tisztán kivehettem
takaratlan, gömbölyű, hófehér vállát,
melle táján a könnyű takaró szabá-
lyosan emelkedett föl-le.

— Milyen meleg lehet, milyen
forró... — gondoltam és újból
erőt vett rajtam a remegés, nem a
félelem miatt, hanem a vágy és a
tudatlanságtól.

Hirtelen mélyen elpirultam. Mi
lesz, ha az Erzsik engedékeny lesz
és én nem fogom tudni, mit csinál-
jak, hogy csináljam, csak érzem, tü-
zek lobognak át testemen, majd szét-
feszülök az előntő vágyaktól és me-
leg, forró, puha női testbe akarok
beletemetkezni.

Közelebb lépek, reszketek, hőség
van és a fogaim vacognak, aztán
meleg önt el, izzadok, mit tegyek...
hogy tegyem...

Ereimben a vér sebesen lüktetett,
tagjaim izzó kemények, szemeim
tüzelnek a vágytól, szédülök, szinte
akaratlanul, eszméletlenül buktam rá
az Erzsik ágyára...

— Jaj... ki az... az urfi...

Ő fölriad, félálomba mondja eze-
ket a szavakat, de korántsem ellen-
kezik, úgy látszik tudja már mit
akarak, talán már várt is, számított
is erre.

Odavont maga mellé, megsimoga-
tott, összecsókol és akkor eszmél-
tem csak föl jóformán aléltáságból,
mikor a keblén feküdtem és éreztem,
már bevezetett abba a csodálatos
világba, ahol eddig járatlan voltam.

Azért kissé szégyenkezve lopóztam
be szobámba, de a paplan alatt úgy
elalvás közben némi elégtétellel gon-
doltam arra, hogy holnap már
nem az Erzsik mutatja, hanem...

Mert hogy holnap is, meg holnap-
után, meg azután is, azt már tud-
tam.

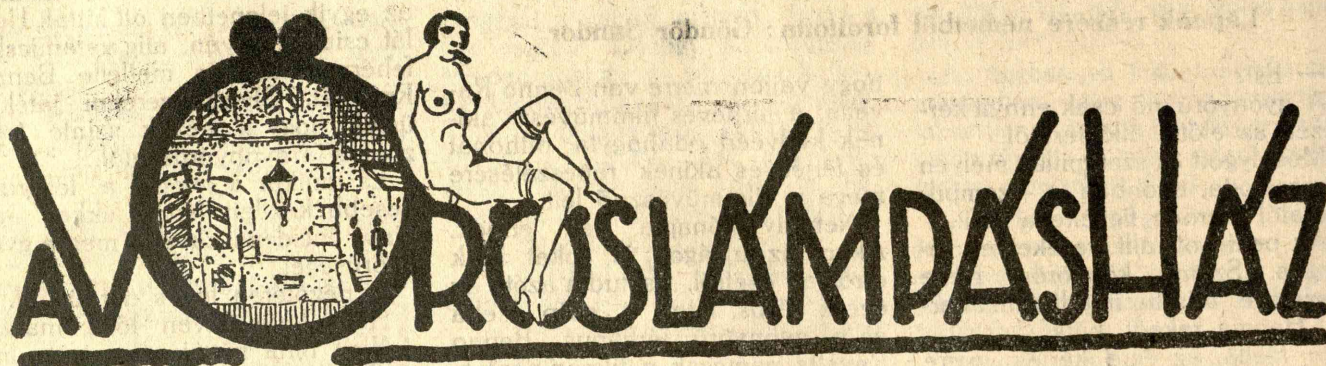
Wild Oszkár

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács
gyógyszertárában, Timișoara-Fabrica
kapható, de a hirdetést nem közöljük,
mert mindenki tudja, hogy a MIA
KRÉM-nek nem kell már reklám.

Irtá: Kubán Endre

— Regény —

Eredeti kézirat. (7)

Valeszka az ittasok könnyen támadó meghatottságával szólt:

— Bizony, kérlek, tudod, nincs is annál szebb, tudod, mint hogyha az embert valami derék fiu kiviszi ebből a pokolból. Mikor fiatal és kíváncsi voltam, tudod, én is azt hittem, hogy jön majd értem valami princ, tudod, aki majd magával visz, tudod. Lettek volna is reflektánsok, tudod, de egynek se volt elég pénze, tudod. Van neked sok pénzed, publi?

Jani nem értette, hogy Valeszka beszéde hová céloz.

— Mindenesetre lesz annyi pénzem, hogy Elvirát elutaztassam innen, a fővárosban hónapos szobát fogadjak neki és valamivel segélyezzem és aztán ő maga is fog keresni tanítással.

— Azt kérdeztem, tudod, — macskakodott Valeszka, — hogy van-e elég pénzed ahhoz, tudod, hogy innen kiválsad Elvirát?

Valeszka hamar látta, hogy a fiu mennyire tájékozatlan a vöröslámpás házak tulajdonosai és az ott működő lányok vagyoni kapcsolatait illetően. Megmagyarázta neki a dolgot és a végén hozzávetőlegesen megnevezte azt az összeget is, amellyel Elvira tartozik.

Aztán odahívta a kövér nőt:

— Gazdinka, édes, gyere csak ide.

A megszólított szuszogva csoszogott hozzájuk.

— Tán még inni akarsz, — szólt oda Valeszkához, — nem volt még elég?

— Nem iszom, tudod, de ha akárnék, úgy a publi szívesen fizet, tudod. Csak azt akarom kérdezni, tudod, hogy ugye, az Elvira sokkal tartozik a tulajdonosnak, ugye?

— Tartozik hát, de neked ehhez semmi közöd. Vagy talán ki akarsz fizetni?

— Én nem, tudod, — röhögött Valeszka, — hanem a publi, tudod, ki akarja váltani innen, tudod.

Az elhízott nő elcsudálkozott.

— Na né! Annyira bele vagy habarodva, publi, az Elvirába? Ne mondd! Ilyen fiatal fiuk, mint te, ritkán szoktak ilyesmire gondolni, hogy a vöröslámpás házból kivegyenek egy nőt. Ezt leginkább agglegények teszik, dijakok meg ügynökök, akik itt belebolondulnak egy lányba és elviszik metressznek, de sokszor feleségnek is. Mi ismerjük mindenkinek anyagi viszonyait, aki állandóan idejár és rólad is tudjuk, hogy gazdag papád van. Erre azonban nem igen fogsz pénzt kapni.

A hármaskörű nő nem folytathatta tovább beszédét, mert odakint a folyosón megszólalt a csengő, jelezve, hogy új vendég érkezik.

— No, látod, tudod, — dadogta még Valeszka és ezzel hátradült a divánon s a következő pillanatban már aludta a részek mély álmát.

Talán azt álmodta, hogy újra szép és fiatal és a bordélyba jövő férfivendégek török magukat utána.

X. FEJEZET

Jani kábultan emelkedett föl a diványról.

Nem volt maradása. Mennie kellett.

Abban a pillanatban tárult ki a terem ajtaja és belépett az új vendég. Jani a barátját ismerte föl benne, Hankó Palit, aki az érettségi bankett után először hozta erre a helyre.

— Hohó, — kiáltott föl Hankó Pali, — kit látnak szemeim? Te vagy az Jani? Ugy látom, hogy rászoktál a nőre, mint légy a mézre.

Jani fáradtan nyújtotta a kezét barátjának és néhány mentegető szót suttogva elsietett. Még hal-

lotta, amint a kövér gazdaasszony odaszólt Hankó Palinak:

— Nagyon szomorú a barátod, mert Elvira, akinek kedvéért idejár, a Lipi bácsi társaságában mulat a kis szalonban.

Hangos nevetés foszlányait vágta el maga mögött, amikor a kaput becsapta.

Ugy támolgott, mintha legalább is annyit ivott volna, mint Valeszka. Gondolatai zavartan gomolyogtak a fejében. Végre odaért a kávéház előtt várakozó autóhoz. A soffört azonban nem találta. Az ugyanis hozzá volt szokva, hogy csak hajnalban indulnak vissza Magasfüredre és a várakozás unalmát a kávéházban ültette el. Jani úgy segített magán, hogy nehányszor egymásután megszólaltatta az autó szirénáját. Erre aztán előkerült a sofför.

Nemsokára mögöttük volt a város. A friss éjjeli levegő hűsítőleg hatott Janira. Gondolatai tisztulni kezdtek.

Az est eseményei dacára sem tudott lemondani arról, hogy Elvirát elvigye a vöröslámpás házból. Sőt annál inkább vágyott rá, hogy elvihesse onnan, mert úgy érezte, nem szabad többé túrnie, hogy ez a nő parázna és perverz férfiak prédája legyen.

— Elviszem, okvetlenül elviszem, — ismételte maga elé.

De a következő pillanatban hirtelen meghökkent. Eszébe jutott, hogy mennyi pénz kell ahhoz, hogy kifizesse a leány adósságait.

Érezte, hogy homlokát verejték veri ki.

Eddig nem tudta, hogy mi az: pénzgond. Az apja gazdagon élte mindig zsebpénzzel, amit sohasem költött el teljesen. Az érettségi után szintén kapott az apjától kisebb összegű pénzt. Ebből

fedezte az autókirándulások és a bordélyházi látogatások költségeit.

Tudta azt is, hogy semmi akadálya nincsen annak, hogy az apjától pénzt kérjen. Az legfeljebb csudálkoznék, mert ez volna az első eset, hogy ezt megteszi. Azonban azt az összeget, amelyre szüksége lenne, hogy Elvirát a vöröslámpás házból kiválthassa, mégsem kérheti olyan könnyen. Hiszen ez elég tekintélyes és az apja okvetlenül tudni akarná, hogy mire kell ez a pénz. Azt pedig nem tudná neki megmondani. Hogyan is mondhatná meg ebben az esetben a fiu az apjának az igazságot? És ha megmondaná? Bizonyosan még kevesebb kilátása lenne akkor arra, hogy a pénzt megkapja.

Pedig a pénzre szüksége van. Azt mindenáron elő kell kerítenie!

Azt a leányt, mondotta magában, feltétlenül ki kell szabadítani a fertőből. Szinte megfellebbezett róla, hogy hiszen ezt a kiszabadítást a saját maga kedvtelésére akarta megtenni.

Gondolatainak azonban mindig visszatérő refrénje volt a pénz. Törte a fejét, hogy honnan teremtsen azt elő. Gondolt arra is, hogy titokban eladja ékszereit, ritka könyveit. De ezt a tervet csakhamar megvetette. Mert hiszen mi ékszere volt? Egy aranyóra, két gyűrű és egy nyakkendő. Ezekért vajmi keveset kapna. Könyvet sem érdemes eladni, mert az csak akkor drága, ha veszik, de elkótyavetélyve az árának tizedét sem kapni érte.

Arra is gondolt, hogy ismerőseitől és barátaitól kér kisebb-nagyobb összegeket, melyek együttvéve kiteszik majd azt a summát, amelyre szüksége volna. De ez a terv sem látszott jónak. Ismerősei és barátai körében híre menne a nagy kölcsönzési manővernek és így azután tudomást szerezne róla az apja is.

Azonban a kölcsön gondolata valahogyan megfogamzott az agyában. És hamarosan úgy döntött, hogy azt egy összegben szerzi meg. Eleget olvasott ahhoz, hogy tudja, hogy olyan gazdag fiu, mint ő, könnyen kap pénzt bizonyos emberektől. Hogy sok lesz a kamat? Azzal most egyelőre nem törődött.

Közben megérkezett az autó Magasfüredre. Egészen lehiggadt, mire szobájába jutott.

Nyugodtan aludt és reggelre felfrissülve hagyta oda az ágát. Elhatározta, hogy véglegesen elutazik Magasfüredről. Hiszen ez egy-két nap múlva amugyis bekövetkezett volna. Összecsomagolt, a fürdőigazgatónak bejelentette eltávozását és félóra múlva már elhagyta a fürdőtelepet.

Az uton eltökélte, hogy a városban haladéktalanul felkeresi Hell Jóskát. Hell Jóska neki unokabátyja volt, egy gazdag szesznyereskedőnek a fia. A nála pár évvel idősebb Hell Jóskával eddig nem igen érintkezett. Nem a korkülönbség választotta el őket, hanem unokabátyjának életmódja. Hell Jóska ugyanis amolyan aranyifju volt, aki vezetőszerepet játszott a város fiatalsága között. Kártyázott, színésznőknek udvarolt, nagy pénzeket költött. A családban mindig rosszalólag beszéltek Hell Jóskáról és nem volt titok az sem, hogy az örökségére uzsorásoktól magas előlegeket vesz fel.

Arra akarta kérni Hell Jóskát, hogy hozza össze ilyen pénzemberrel. Tudta, hogy ez nem tisztességes eljárás, mert voltaképpen azt jelenti, hogy az apja halálára spekulál.

— Dehogyan is számítok én arra, hogy az apám meghaljon, — igyekezett saját magát megnyugtanni, — kívánom az Istentől, hogy az apámat legalább száz évig éltesse. De a pénzre szükségem van. Hiszen alapjában véve jót teszek vele. Kiszabadítok valakit a földi pokolból. Szívesen fizetek én ezért a pénzért kamatot. Meg aztán, ha majd magam is keresni fogok, visszafizetem ezt a kölcsönt a keresetemből és nem várok az örökségre, amelyet az apám csak minél későbbben hagyjon rám.

Odahaza meglepetés volt a megérkezése. Csak pár nap múlva várták.

Azonban mindjárt meglátta azt is, hogy ebben a meglepetésben valami furcsa, valami kínos van. Annyi bizonyos, hogy a meglepetés, mellyel szülei az ő jövetelét fogadták, nem az öröm okozta meglepetés volt.

Az anyja megölelte és sirva fakadt. Szemeiből könnyzárpor eredt. Nagy zokogás között tördelte a szavakat:

— Édes fiam! Édes jó fiam!

Az apja komoly, mogorva volt. Csak ennyit mondott:

— Ha rendbe hoztad magad, gyere a szobámba.

Mélyeket szippantva szivarjából kiment az ebédlőből.

Anyja újra rákezdt a pityergésre:

— Jaj, édes fiam, hallgass az apádra! Ne ellenkezz vele! Hidd el, hogy csak jót akar neked.

Jani az egészből nem értett semmit. Kérdezősködni nem mert, mert szüleivel szemben a letett érettségi vizsga dacára még mindig az a félénk kisfiu volt, aki azelőtt.

Negyedóra múlva már apja szobájában volt.

Az apja ott ült terjedelmes íróasztala mellett. Némán széket mutatott neki magával szemben. Aztán felvett az íróasztalról egy újságot és azt Janinak nyújtotta.

Mintha mágnese lett volna a nyomtatott betűnek. Az újsághír nem volt megjelölve és szerényen bujt meg annyi más hírtömkelegében, de a Jani szeme mégis azt látta meg legelőbb. Olvasta, olvasta és az az érzése volt, hogy az apró betűk szemlátomást mind-egyre nőnek-nőnek, végeikből öklök nyulnak ki és azok fenyegetőleg rázódnak feléje. Az újsághír mind-össze ennyi volt:

„Életunt perdita. — Ma hajnalban az Alsó-utcában levő éjjeli mulatóhelyen egy Elvira nevű leány, akinek igazi neve Dorák Klári, szublimálttal megmérgezte magát. A mentők eszméletlen állapotban a kórházba szállították. Életuntságának oka állítólag az, hogy egy városszerte ismert és becsült családból származó fiatalember, akibe a leány szerelmes volt, szakított vele.”

Jani még öt perc múlva is némán ült a helyén és merőn nézte az újságlapot. Az óriásivá megnőtt betűk emberi alakokat vettek fel. Lányokká formálódtak és nem-sokára ott látta a vöröslámpás ház valamennyi lakóját. Ugráltak, vigyorogtak és rendületlenül az öklüket rázták feléje. Ni, az az öblös O-betű az a kövér, elhízott gazdaszony, az a rancos, összetöpreffött S-betű meg a szerelemből kivénhedt Valeszka. De melyik az Elvira? Melyik? Ott van. Ott az a pont, amely élettelenül a többiek mellé a földre rogyott.

Kábultságából az apja hangja rázta fel.

— Fiam, nem akarok a birád lenni. Mint apa a barátod és tanácsadód vagyok. Nem tartozik

most ide: hogyan, de én tudtam, hogy te hetek óta állandó vendége voltál az Alsó-háznak.

Jani meghökkenve emelte apjára a szemét. De az apja nem zavartatta magát ettől a tekintettől, hanem folytatta:

— Igen, tudtam a dologról, de nem szóltam. Elég érett vagy már, hogy ne avatkozzam a dologba. Hiszen én is voltam fiatal. A vérnek ki kell magát tombolnia. Ugy gondolkodtam, hogy az első szeretőzési epizódok felhevültsége után következik a lehiggadás és a mérséklet. Ezen a kritikus nemi viharon majdnem minden fiatal-ember keresztül szokott menni és az nincsen egynek sem ártalmára. Azt gondoltam, hogy nálad is így lesz. Ma reggel aztán váratlanul meglepett ez az újsághír. Nem mondja ki a nevedet, de első tekintetre láttam, hogy rád céloznak benne.

Jani mélyen sóhajtott.

— Nem akarlak szemrehányásokkal illetni, — beszélt tovább az apja, — de óhajtánám, hogy elmondanád nekem az egész esetet úgy, ahogy van. Talán valami összeszólalkozás vagy heves jelenet volt köztetek legutolsó találkozásotok alkalmával?

— Nem, nem volt köztünk semmi. Hiszen tegnap este nem is beszélünk egymással.

— Akkor talán még régebbi letű volt a viszály köztetek?

— Nem, — nyögte Jani, — nem veszekedtünk soha.

Apja unszolására aztán pirulva, huzódva, meg-megszakitva elmondta a lánnyal való megismerkedését és nála tett látogatásait. Bevallotta azt is, hogy az volt a szándéka, hogy a lányt kiveszi a bordélyházból, felviszi a fővárosba, ahol annak alkalma lett volna, hogy becsületes munkával, tanítással, mert hiszen tanítónői oklevele van, tarthassa fenn magát.

Az apja elcsudálkozott fia szándékán. Az első pillanatban az ötlött eszébe, hogy talán ez nem is lett volna olyan rossz, mert ha fiának állandó viszonya van egy nővel egyetemi tanulmányai alatt, akkor nem kell attól tartani, hogy kokottok nemcsak anyagilag használják ki, de esetleg valami olyan betegséggel is megajándékozzák, melynek következményeit az egész életén át viselheti. Azonban mint okos ember látta az

ebben rejlő veszedelmet is. Mert fenforoghat annak a lehetősége, hogy a fiu annyira belebolondul a szeretőjébe és tekintve azt, hogy érzése olyan nagy iránta, hogy a bordélyból ki akarja váltani és magával vinni, hogy ez a viszony lehetetlenné teszi majd számára, hogy megfelelő menyasszony után nézzen. Megtörténhetik ugyanis az is, hogy a nő feleségül véteti magát vele.

— Az elmondottak után — mondotta Jani apja, — nem értem, hogy a leány miért akart öngyilkos lenni. Mikor beszéltél vele utoljára?

— Tegnapelőtt este. Tegnap megint ott voltam, de nem találkoztunk. Egy másik lány beszélt nekem, hogy... — itt Jani mélyen elpirult, mert restelte elmondani az apja előtt, hogy Elvira Lipi bácsival és más lányokkal fekete misét rendezett akkor, — azt mondta nekem egy másik lány, hogy egy mulató társasággal van a kis szalonban. Ennek a lánynak megmondtam akkor azt is, hogy az Elvirát el akarom onnan vinni. Tőle tudtam meg, hogy az csak akkor lehetséges, ha kifizetem az adósságát. Megmondta azt is, hogy mennyi ez az adósság. Nagyon lehangolódtam és anélkül, hogy megvártam volna, amíg Elvira előkerül, távoztam.

Apja és fiu most úgy ültek szemben egymással, mint két férfi, akik valami komoly dologról tanácskoznak.

Az idősebb Kővágó szólalt meg azután:

— Most higgadtan meg kell fontolnunk, hogy mi a teendő. Attól félek, hogy az eset nagy port ver fel, sokat fognak rólad beszélni és esetleg botrány is lesz. Édesanyád belehalna szégyenébe.

Ebben a pillanatban bejött a szobalány. Névjegyet adott át és jelentette, hogy a látogató sürgősen akar beszélni az ural.

— Nagy Dezső hirlapíró — olvasta Kővágó Henrik a névjegyről.

Majd a szobalánynak szólt:

— Kérem a szerkesztő urat. Elágánsan kiöltözött fiatalember lépett be. Szemén monokli volt. Kezében fehér keztyűt tartott. Bemutatkozott. Aztán szapora szavakkal rátért jövetelének céljára:

— Méltóztassanak megbocsátani, hogy zavarok. Az én mesterségem azonban, sajnos, olyan, hogy kényszerít beleavatkozni a mások

ügyeibe. Nem szeretnék mégsem egy tekintélyes család sarjáról írni anélkül, hogy ne informálódnék. Különben is elmondhatom, hogy Elvira már jobban van. A kórházban gyomormosást végeztek rajta és mert a bevett mérég amugyis csekélyebb mennyiségű volt, már túl van minden veszélyen. Érdekes, hogy a rendőrfogalmazónak, aki a kórházban megjelent, hogy kihallgassa, nem akarta megmondani az öngyilkosság okát. Mikor az azonban kitaróan faggatta, arra kérte, vegye jegyzőkönyvbe, hogy az egész tévedésből történt. Nem tudott elaludni és altatót akart beszélni, de elvétette a dolgot és szublimátot vett be. Nyilvánvaló, hogy el akarja hallgatni a fiatal Kővágó ur nevét.

De ha a lány elhallgatta a fiam nevét, — vetette közbe Kővágó Henrik, — akkor a szerkesztő ur honnan tudja azt?

Nagy Dezső elégtelen mosolygott.

— Vártam ezt a kérdést és megfelelek rá. Hát méltóztatik tudni, mi újságírók többé-kevésbbé mind Sherlock Holmesek vagyunk. Ott voltam a kórházban, mikor a rendőrfogalmazó kihallgatta a lányt és mindjárt láttam, hogy az nem mondott igazat. Hiszen a mai lapban megjelent hírből is, melyet lapzárta-
kor kaptunk a mentőktől, arra lehetett következtetni, hogy itt valami regényféle história lappang. Nem vártam be tehát, amíg a fogalmazó elkészül a jegyzőkönyvvel, hanem elhagytam a kórházat, kocsiba vágtam magamat és felkerestem az öngyilkosság színhelyét. Ott kihallgattam a nappali álmukból felzavart lányokat, de egyik se mondott valami érdekeset. Volt ott azonban egy kiöregedett kéjő, attól érdekes részleteket tudtam meg. Ez elmondta, hogy a fiatal Kővágó ur tegnap ott volt és igen lehangolódt, amikor megtudta, hogy Elvira másokkal van és ezért nem sokára el is ment. Már hajnal volt, amikor a társaság, melyben Elvira volt, szétoszlott. Az öreg lány, akit Valeszkának hívnak, akkor elmondta Elvirának, hogy ott járt a fiatal ur és elbeszélte egész beszélgetésüket. Elvira nem szólt semmit, hanem a szobába vonult. Valeszka már mélyen aludt, amikor dörömböltek az ajtaján. Bosszusan felkelt és ajtót nyitott. Elvira állt előtte.

(Vége következik.)

JANCSI ÉS JANKA

— Eredeti kézirat. Irta: Hafiz Etnekir —

Jancsi igen elegáns ifju. Nagyszerűen ruházkodik, a legújabb divat szerint. Janka modern nő. Szintén elegáns és szintén a legújabb divat szerint öltözködik. Mindketten önállóak, vagyoniilag függetlenek, de nem krözusok. Ugyancsak megegyeznek abban is, hogy a szerelmet költött formák nélkül szeretik gyakorolni, ami azt jelenti, hogy kedvelik a változatosságot.

Jancsi ellátogatott a barátjához. Két hölgyet talált ott. Az egyik a barátja barátnője volt, a más pedig a barátnő barátnője. Ez az utóbbi volt Janka. Így ismerkedtek meg. Miután Jancsi barátja és annak barátnője el voltak önmagukkal foglaltak, Jancsi kötelességének tartotta, hogy mulattassa Jankát. Előbb mindenféléről locsogtak és maguk sem vették észre hogyan vette beszélgetésük a következő fordulatot:

Jancsi: Maga elbájoló.

Janka: Maga sem ellenszenves.

Jancsi: Ne mondja! Hogy hívják?

Janka: Gildának és magát?

Jancsi: Jancsinak.

Janka: Jancsi utálatos név.

Jancsi: Gilda se valami szép.

Janka: Hát megvallom, hogy tulajdonképpen Janka a nevem. Gildának csak újabb időben mondom magamat. Meguntam már a Jankát.

Jancsi: Hát miért nem tetszik magának a Jancsi név?

Janka: Kocsisra emlékeztet. Szeretőnek szebb az Aladár, Elemér, vagy az Alfonz.

Jancsi: Szeretőnek? Hogyan érti ezt?

Janka: Hát úgy, hogy esetleg beleszeretek magába.

Jancsi: Belém?

Janka: Semmi sincs kizárva.

Jancsi: Mikor kezdjük?

Janka: Akár most. Micsoda maga? Mit tud? Mit képes nyújtani?

Jancsi: Majd megtudja lassankint.

Janka: Nem úgy van az. Minden szerződéskötésnél megállapítják a feltételeket.

Jancsi: És milyen maga? Én is érdekelek.

Janka: Nekem feltételeim vannak.

Jancsi: Nekem is.

Janka: Sokat követelek.

Jancsi: Mindent kaphat csak pénzt nem.

Janka: Gazdagság nem szégyen.

Nekem nem kell a maga pénze, amíg nekem van.

Jancsi: Mégis mondjon legalább egyet feltételei közül.

Janka: Nem szeretem, ha féltékenykednek rám, mert esetleg nem érem be egyetlen férfival.

Jancsi: Nem is tudom, hogy mia féltékenység.

Janka: Féltékenykedni csak férjes nőkre szabad. De én nem akarok férjhez menni.

Jancsi: Helyes. Tehát megegyeztünk.

Janka: Ugy van. Mikor kezdjük?

Jancsi: Nézze, két óra múlva indul a vonat Buziásra. Elég időnk van a csomagolásra.

Janka: Rendben van. Most ki-kim elmegy a lakására és két óra múlva találkozunk a pályaudvaron.

Jancsi: Mennyi időre megyünk?

Janka: Huszonnégy órás próbára és ha meg leszünk egymással elégedve, meghosszabbítjuk.

Jancsi: Prolongálunk egy hónapra és aztán esetleg újra prolongálunk.

Elválnak. Két óra múlva találkoznak a pályaudvaron és Buziásra utaznak. Az egész út vidám csacso-gással telik el. Buziáson szállodába mennek, ahol Jancsi kitölti a bejelentő lapot és Jankát feleségének írja be. Már a szobájukban vannak, amikor Janka megkérdi:

— Te, hogyan is hívnak tulajdonképpen? Tudod, nekem nem fontos, de mégis szükséges tudnom a nevedet, hogy tudjam kicsoda is vagyok itt Buziáson.

Beszélgetés.

Spitzné és Kleinné beszélgetnek:

— Milyenek az új ruháid?

— Az egyik szürke, a másik rózsaszín, a harmadik világoskék...

— Csupa világos szín.

— Igen, én a világosban szeretek lenni.

— Én pedig sötétben. Azért járok oly gyakran a moziba.

A peches ember.

— Képzeld, milyen hallatlan dolog történt velem a múlt héten. A moziban kompromitáltam egy nőt, aki mellettem ült. Kénytelen voltam elvenni

— A nőt?

— Nem, a kezemet.

Vallomás.

Mariska ott ül a szobájában és keservesen sir.

— Jaj, istenem, — zokogja — hogyan is gyónjam meg a dolgot a mamának?

Ebben a pillanatban belép a szobába a mama. Megesik a lelke rettentően a gyermekén. Odamegy hozzá, megcirogatja és kérdezi:

— Mariska, mondd, mi fekszik a sziveden?

— Nem rajta, mama, hanem alatta, — nyögi ki Mariska.

Kicsike kiadások.

Kohn éppen akkor érkezik barátjához, Schwarzhoz, amikor az noteszébe beírja a kiadásait. Ott ilyen tételek vannak: Házbér, cipő, ruha, adó, kalap, cseléd fizetése, téli fa. De sokszor előfordul ez a tétel is: Kicsike kiadások.

— Mi az, — csudálkozik Kohn, azt írod ide, hogy kicsike kiadások és mindenütt csupa ezresen felüli számok szerepelnek.

— Pszt, hallgass, nem akarom, hogy a feleségem hallja. Minden kicsike kiadás azt jelenti, hogy azt a kicsikémnek adtam.

Szórakozott.

Postás: De kedves professzor ur, az mégis csak türehetetlen, hogy ezért a kis újságot naponta 3 kilométert gyalogoljak.

Professor: De az Istenért, uram, miért nem küldi postán?

A bátor főnök.

Főnök: Mit mondott Grünstein, mikor hátralékának kiegyenlítését kérte tőle?

Segéd: Azzal fenyegetett, hogy kidob az ablakon, ha még egyszer hozzá találok menni számlával.

Főnök: Nos, menjen azonnal vissza hozzá. Meg akarom mutatni neki, hogy nem ijedek meg fenyegetéseitől...

Hetivásáron.

Egy zsidó a hetivásáron evőkanalakat árul. Egyik ismerőse arra megy és megkérdi:

— Na, Mózsi, hogy megy magának?

A zsidó szomorúan mondja: — Mint egy betegnek. Minden két órában egy evőkanál...

(Folytatás a 11. oldalról.)

Az négy udvarló pedig mérgesen kirohana és odakint egymásnak támadta, mert még mindig mindenik azt hívte, hogy az másik volt az gaz árulkodó. Addig püfölek egymást, az míg tehetetlenül fekve maradának.

Az esetnek pedig hamarosan hire mene az királyi udvarban és nagy botrány támadta. Meghallá azt a király is és kíváncsivá leve az szép asszonyra, akiért az imádók úgy rajonganak vala. És az

szép asszony megtetszék az királynak is és az öreg márkít megtevé hertzegnek, az új hertzegasszonyt pedig szeretőjének. Az négy udvarlót pedig gályákra küldé.

Egyikük éppen az vala, ki az gályán mellém kerülé és egy lánctzon valánk vele. Sokszor mesélé nekem az történetét és mondá:

— Nem bánom, hogy idekerülék, mert egyszer meztelenül látám az világ legszebb, legtsudálatosabb asszonyát!

H A R C

Irta: PÉK DEZSŐ

Alig tette be az ajtót a szomszédasszony és elhangzottak lépétei, Vandán ijedtség remegett végig, egyedül maradni este ezzel a férfivel. Aki igaz, ezelőtt még egy évvel a férje volt, de talán éppen azért, ismerte erőszakos, durva természetét.

Fölkelt az asztal mellől és oda-szólt a férfinak:

— Késő van... lefekszem...

— Maradj...

A férfi tekintete végigsiklott volt asszonya testén, hófehér vállain, gömbölyű, telt keblén, ovális csipőjén és szemei fölillantak. Rekedten ismételte még egyszer:

— Maradj még...

— Fáradt vagyok, Martin, tegnap éjjel beteg volt a kis Lia, nem aludtam...

A férfi föleszmélt. Igen... Lia, a kislánya, hát persze, az is itt van... Fölemelkedett és tekintete végigszaladt a szobán. Még minden a régi volt. Butorok, képek, a régi és éppen úgy. Az asszony is ugyanaz. De nem. Szébb, frissebb, fiatalabb, kíváncsibb. A ruhája selyem, csupa csipke... habfehér, finom ing...

Odalépett az asszonyhoz, megragadta a csuklóját és belenézett a szemeibe. Azok lázasan, könnyesen csillogtak, hogy egészen belebódult. Új kifejezések, ismeretlen mélységek voltak az asszony tekintetében és ez fölzigatta a férfit.

Vanda erőszakosan huzódott hátra.

— Ne izléstelenkedjen... mit akar...

A férfi végigmérte és dühös, féltékeny megvetéssel vetette oda:

— Jól megy a dolgod... csupa selyem... persze, jól megválogatod az utódaimat...

Vanda arca elborult, keble pihegni kezdett. Gondolkozott, hogy visszavágjon-e, de azután legyőzte magát és csendesen válaszolt.

— Azt hiszem, szabad asszony vagyok már és nem tartozom senkinek sem felelősséggel...

Hátat fordított a férfinak és egy lépést tett a hálószoba ajtaja felé, ahol a gyerek aludt. De a férfi hozzá ugrott, megragadta a csuklóját, ellódította és belépett a szobába.

Az asszony hisztérikus ordítással vetette magát utána, hogy viszsztatartsa.

— Nem, nincs jogod oda belépni...

De a férfi már a kis ágyacskához ugrott. Már-már megragadta durván a nyugodtan alvó, rózsás arcú gyermeket.

Vanda a férfire vetette magát és dühösen, vadul harapott a kezébe. Martin fölszisszent, dühében hirtelen elvörösödött előtte az egész világ, szembefordult az asszonnyal és tépve, harapva szakgatta le melléről a ruhát. A gömbölyű asszony-mell meztelenül, gyönyörűen bukkott ki a szétszagattott ingből, mint a sejtelmes, misztikus bimbóból a fakadó, virágzó rózsák...

A meztelen, puha asszonyhus láttára a férfi őrlöngve vetette rá az ágyra volt asszonyát. Egy elvakult tömeg volt... Vad dühvel elégitette ki vágját a lerogyott, tehetetlen zsákmányon...

Vanda elvesztette eszméletét, a férfi nem látott, nem hallott, nem érzett semmit. Nyögve, fujva, lihegve törte, gyötörte újra meg újra az élettelen testet, mely lassankint, borzongva tért ismét eszméleltre.

A gyerek pedig aludt, boldogan csendesen, nem is tudva semmit sem a nagy harcról, amely érte, mellette folyt.

„Örök Éva“

jeligének november hó 3-ig a kiadóhivatal a következő helyekről beérkezett leveleket továbbította:

Bukarestből	1 drb.
Aninoasa	1 "
Arad	1 "
Kolozsvár	2 "
Marosvásárhely	5 "
Máramaros-Sziget	8 "
Szentanna	1 "
Nagyvárad	14 "
Temesvár	1 "
Csernovitz	1 "
Brassó	1 "
Detta	3 "
Rimaszombat	1 "
Cadca (ajánlott)	1 "
Budapest	3 "
Sátorlajuhely	2 "
Anina	4 "
Pankota	1 "
Szabadka	8 "
Nagybecskerek	1 "
Hust	3 "
Ujbánya	1 "
Nagymihály	3 "
Pécska	2 "
Rózsahegy	4 "
Poprád	2 "
Rutka	1 "
Nagyenyed	2 "
Szamosujvár	2 "
Hátszeg	1 "
Piski	6 "
Zilah	4 "
Sepsiszentgyörgy	3 "
Bácskula	3 "
Facset	1 "
Lugos	4 "
Zernest	2 "
Zombor	8 "
Nagyikinda	6 "
Halmi	1 "
Dés	3 "
Marosujvár	2 "
Déva	4 "
Beszterce	2 "
Kassa	10 "
Zágráb	2 "
Ujvidék	2 "
Resica	3 "
Lippa	2 "
Nagyszeben	3 "
Székelyudvarhely	4 "
Szegesvár	4 "
Gyulafehérvár	3 "
Szatmár	8 "
Csiksztereda	6 "
Nagykaroly	4 "
Zombolya	1 "
Eperjes	2 "
Töketeres	2 "
Pozsony	3 "
Székelyudvarhely	5 "
Zenta	8 "

FIGYELMEZTETÉS

Tekintettel arra, hogy olvasóink igen nagy része lapunk egyes számaint gyűjti és évvégén bekötte, felhívjuk olvasóink figyelmét arra, hogy lapunk bármelyik régi példányszáma a kiadóhivatalban eredeti áron kapható. Ha tehát bármely régebben megjelent szám hiányzik, kérjük olvasóinkat erről minket egy lapon értesíteni és a hiányzó számokat megrendelni. Legcélszerűbb az árát előre beküldeni, mert utánvét mellett küldve 20 leiel drágább. Külföldi olvasóink lapunk bármelyik régebbi számát megrendelhetik ott, ahol a lapot szokták rendszeresen megvenni.

Évvégén az egybekötött számok egy több mint hat kilós hatalmas diszkötésű albumot képeznek, mely bármely könyvtárnak örök díszé marad. Egy ilyen teljes évi album tartalmaz 5 nagy regényt, 1200 drb. kitűnő novellát és számtalan más tudományos és szexuális cikket.

Diszbe kötve bolti ára 2000. — lei

Lapunk múlt évi teljes sorozata

kar'omba kötve ára 560. — lei.

Legszébb
frizurák,
maniküre.
Legjobb
hajfestés,
hajápolás
Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

Egy-, két-, három- és négylámpás
Rádió-készülékek
erős és tiszta hanggal, **rend-
kívül olcsón** szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.
Készülékek szakszerű javítása
vagy átszerelése vidékről is.

A „Káviár” nyomdája
**TIPOGRAFIA
UNION**

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

DIJTAGANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky
**gramofon-
szalonjában**

Timișoara, Belváros Merci u. 10.
Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMIȘOARA
TELEFON: 19-51

ASTRA
FABRICA DE VAC
ARAD

ENERGIA
TIMIȘOARA

FENYŐ
FOTOLINOGRAPHIA
BUCUREȘTI

GRAMFON
OTOC

TABLITE DE RECLAMĂ IN METALE
REKLAM FÉMCIMKÉK
REKLAME METALL-SCHILDER

Majthényi Károly vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő
Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29
Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintézt
PINKERTONBOY
Timișoara — Telefon 75

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

Elektromos ultraviolet
sugarakkal kezelt arc:
Használat előtt Használat után

Tizszeri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus kát-
rányszappannal, manikür, ondolás és modern hajvágás-
ért fizet Ön 250 leit.

Arcbőrét szépítheti, ha hetenként elektromos ultraviolet sug-
arakkal kezelteti, gőzölteti, valamint masszíroztatja. Kérjen
önkezelési utasítást szépségápolásról, hajápolásról és mo-
dern testápolásról.

25.— lei beküldése ellenében francó bérmentve küldi:
Nicolin R. Timișoara, Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4

Karácsonyi számunk

mint minden esztendőben ezuttal is a szokott gonddal és felkészültséggel
már sajtó alatt van és úgy tartalomban, mint külső
kiállításban messzi felülemelkedik la-
punk rendes számain.

A karácsonyi szám

munkatársaink legjobb írásait hozza és talál benne az olvasó

Győry Endrétől,
Csöppikétől,
Oresttől,
Brandstädter Károlytól,
Pék Dezsőtől,
Buttyán Vilustól,
Wolf Boriskától,
Benedek Margittól,
Kubán Endrétől,
Vágner Oszkártól,
Miss Ellie Mortontól stb. stb.

kifünő novellákat, tárcákat, regényt, stb.

Karácsonyi számunk

a rendes időben jelenik meg, melynek kö-
zelebbi ismertetésére még külön kitérünk.